Biblioteca [illegible]
Tîrgu-Mureș

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

15

JOI 10 APRILIE
1969, ANUL III

(81)

«CUTEZĂTORII» UREAZĂ SUCCES DEPLIN TUTUROR FINALIȘTILOR FESTIVALULUI CULTURAL ARTISTIC AL PIONIERILOR ȘI ELEVILOR.

FOTO: GR. PREPELIȚĂ

ECRAN
Cutezătorii
15

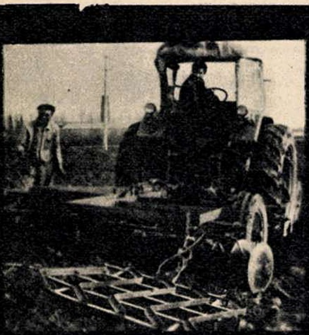

Peste puțină vreme aici pămîntul va fi acoperit de pătura verde a culturii de mazăre. (C.A.P.-Otopeni).

Săptămîna primăverii. Pionierii Școlii generale din Goești, jud. Iași, îngrijesc grădina din jurul bătrînului pom sub care a scris Barbu Ștefănescu Delavrancea.

La cercul de prieteni ai muzeelor din comuna Săcuieni, jud. Bihor. Copiii reconstituie obiecte de ceramică găsite cu prilejul săpăturilor arheologice făcute de ei.

În vizită la o expoziție de pictură a elevilor din Baia Mare.

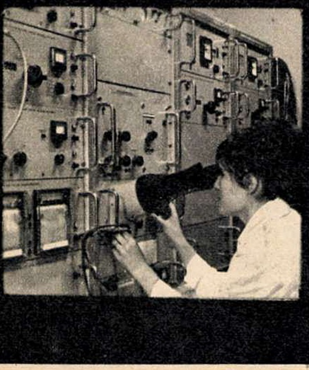

Cercetare la microscopul electronic? Nicidecum, ci o complexă aparatură care stabilește... ora exactă!

APLAUZE ÎN AVANPREMIERĂ

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Petre GHELMEZ

Am făcut ordine în lumea mea de sunete, cutezătorule, am oprit susurul pîraielor unei primăveri ce se lasă prea îndelung așteptată, am domolit șuierul vîntului printre ramurile trosnind de seve, ale liliecilor, am făcut semn știut vrăbiilor și pițigoilor de alamă să-și domolească naiurile și cobzele lor de sticlă colorată, am zis grîului să-și întrerupă o clipă taina creșterii sale neauzite, prin dulcele must al pămîntului, am rămas într-o mare liniște și într-o mare așteptare, și am ascultat, ca pe un imn înălțător al viitorului, bătăile inimii tale tinere, încărcată de emoțiile clipei de dinaintea marii întreceri artistice pe care o reprezintă finala pe țară a Festivalului cultural-artistic al pionierilor și elevilor, la care iei parte. Știu. Drumul pînă la podiumul finalei n-a fost ușor, dar trebuie să recunoaștem, nici n-a fost lipsit de bucurii. Vreme de aproape doi ani, la faza pe școală, la faza pe județ, grea a fost munca pentru cîștigarea acelui dram de măiestrie, de flacără pură, care să ne înfioare inimile de frumusețe. Fericite au fost clipele cînd ropotele de aplauze, venite din sala unde știai că se află colegii tăi, profesorii tăi, părinții tăi, îți spuneau că stropul de sudoare, risipit în plus la repetiții, n-a fost în zadar. Totdeauna aceste ropote de aplauze ți s-au părut robuste zboruri de porumbei, aripi puternice ce te-au purtat generos spre izbîndă. Dar clipa miraculoasă a așteptării mele a trecut. Tu ai și urcat pe scenă, iar eu mi-am reluat locul în sală, de unde să te pot vedea, să te pot auzi mai bine. Emoția te-a părăsit pe tine, și a pus stăpînire pe inima mea. Aplaud și nu știu pe cine aplaud. Pe tine, cutezătorule, cel care reprezinți cu cinste acuma școala și unitatea din care faci parte, sau pe artistul profund, de mare sensibilitate, care vei fi mîine? Nu știu. Aplaud, și aplaud din ce în ce mai puternic, trimit spre tine adică, stolurile mele de porumbei visători, care să te poarte pe cele mai frumoase culmi ale cutezanței tale.

RADAR ☐

• Nu peste mult timp, un vehicul cosmic confortabil va pleca din... Sebeș, direcția Luna, via Casa pionierilor. Nedelescu Călin din clasa a VII-a lucrează la un vehicul lunar telecomandat, pentru concursul Minitehnicus. Cum toate obiectele care participă la concurs au ca primă condiție funcționarea și nava lui Călin trebuie să funcționeze. Așa că... aveți puțină răbdare!

RADAR ☐

• De curînd, Casa radiodifuziunii suedeze a fost înzestrată cu un studio de muzică electronică. Pentru realizarea acestui studio electronic a fost nevoie de circa... 200 km cablu de legătură, s-au montat aproximativ 30 000 tranzistoare, tot atît de multe diode și 1 000 de circuite integrate.

Numai pupitrul de manevrare și comandă dispune de circa... 3 000 de butoane! Studioul mai dispune de două mașini electronice cu bandă care pot produce pînă la un milion de pulsații pe secundă.

Acest gigant muzical situează Suedia pe primul loc din lume în acest domeniu.

RADAR ☐

• Povestea lui Tarzan s-a reeditat de curînd în Mozambic. Un «om maimuță» a fost descoperit în junglă. El fusese răpit de maimuțe pe cînd avea numai cîteva săptămîni și a crescut în mijlocul acestora pînă la vîrsta de 15 ani. Cu cîtva timp în urmă, o echipă de vînători l-a găsit dormind sub un copac în plină junglă. Cînd vînătorii au vrut să-l ia cu ei, «omul maimuță» a opus o rezistență îndîrjită, mușcînd cu sălbăticie.

Tînărul negru, care nu emitea decît strigăte nearticulate, din clipa cînd a fost capturat, s-a adaptat treptat vieții din satul în care a fost dus, dar e încă insuficient dezvoltat mintal.

COMORI DE LUT

Mîinile modelează harnice
Bulgării aspri de lut...
Le pipăie venele trainice
Cu sîngele lor din trecut.

Apoi, împletesc în fină cunună
O parte din trupul unui luptător,
Şi omul bea, la vremea rea sau bună
Din vasul de lut, visul răcoritor...

Departe, într-un sat de altă dată,
Un olar învîrteşte roata tăcut...
Ridicîndu-se cu fruntea asudată,
El ţine-n mîini un simplu vas de lut.

RALUCA MIRUNA MACOVEI
cl. a VII-a,

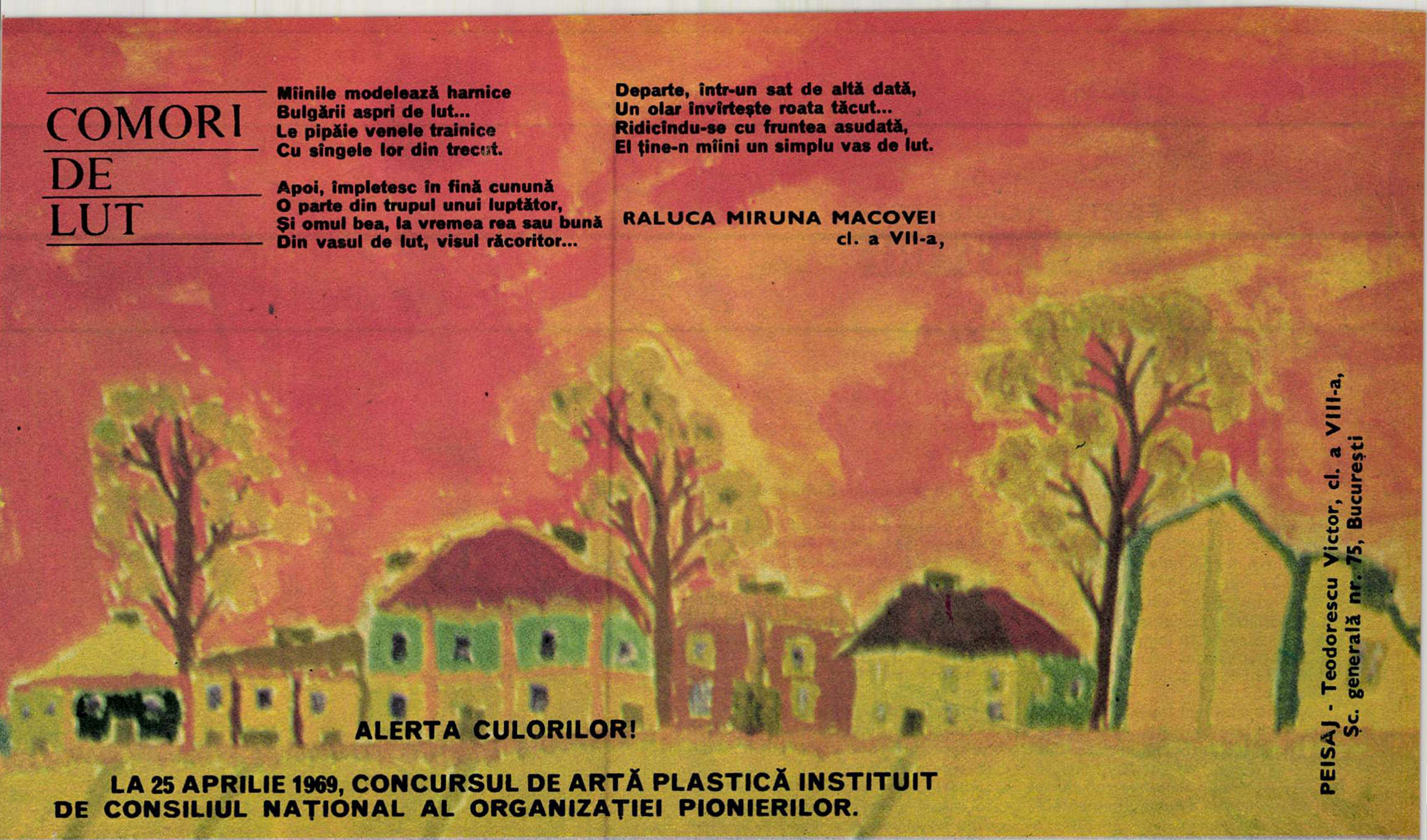

PEISAJ - Teodorescu Victor, cl. a VIII-a, Şc. generală nr. 75, Bucureşti

ALERTA CULORILOR!

LA 25 APRILIE 1969, CONCURSUL DE ARTĂ PLASTICĂ INSTITUIT DE CONSILIUL NAŢIONAL AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR.

O CRONICĂ PE 72.000 m^2?

DA! SPUN Cutezătorii

...căci 72 000 m^2 va ocupa EREN-69. Ce este EREN? Înseamnă: *Expoziţia Realizărilor Economiei Naţionale 1944—1969* care se va deschide vara aceasta la Bucureşti, în parcul expoziţiilor din Piaţa Scînteii (toate ramurile industriale) şi în pavilionul din Parcul Herăstrău (activitate ştiinţifică, arte, ocrotire sanitară şi sport). Vor fi prezente în expoziţie: industria mineră, a căilor ferate, arhitectură şi urbanism (pe o suprafaţă de 3 000 m^2), economie forestieră şi industrie alimentară (pe o suprafaţă de 5 000 m^2), agricultură (în jur de 3 500 m^2 suprafaţă), precum şi un pavilion pneumatic al sectorului fizicii nucleare. Industria construcţiilor mecanice va fi bogat reprezentată de către machetele instalaţiilor industriale proiectate şi construite în ţară sau străinătate de către specialişti români.

Uriaşa panoramă istorică a Economiei româneşti va omagia aniversarea a 25 de ani de la eliberarea patriei de sub jugul fascist.

„Stafeta pionieriei"

MINUNATA ZI «1»

Începuse la fel ca multe altele. Mai întîi, răsărise soarele. Cerul fără urmă de nor mă privea cu obişnuita-i privire albastră, senină. După primii paşi făcuţi spre şcoală, mi-am dat însă seama că undeva, în interiorul meu se întîmplă ceva. Ceva tainic ce mă îndemna să merg mai repede, tot mai repede. Iată-mă ajuns la şcoală. Ţinuta sărbătorească a colegilor dădea un farmec neobişnuit acelei dimineţi de mai. Din clipa aceea totul s-a petrecut ca într-un vis frumos. Au răsunat cîntece, au defilat drapele de mătase, am rostit legămîntul şi, cuprins de emoţie, am primit cravata roşie de pionier.

Acum păşeam spre casă şi mă miram de ce-mi zîmbesc oamenii. Pe furiş, m-am privit într-o vitrină. Nimic neobişnuit în afară de triunghiul de foc de la gît. Am privit cerul. Parcă era mai aproape şi soarele strălucea parcă mai puternic. Aerul înmiresmat de buchetele albe ale pomilor îmi răcorea fruntea. Ciudat! Toate florile rîdeau parcă spre mine. Pînă şi păsările se zbenguiau mai gălăgioase. Dar uite-o pe mama! Alerg cu braţele deschise. Mă îmbrăţişează şi cu lacrimi în ochi mă sărută pe frunte:

— Te-ai făcut băiat mare!

Aşa era. Eram în minunata zi «1» a pionieriei mele.

SORIN ROSENTZVEIG
Liceul nr. 1 «M. Sadoveanu», Iaşi

ÎNSEMNELE CLUBULUI MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII

Reproducem mai jos cele 4 ecusoane ce vor fi acordate participanţilor şi cîştigătorilor concursului **MINITEHNICUS** '69 în afară de insignă, brevet şi carnet de membru.

Ecusonul de argint **gradul I (cu o floare) şi gradul II (cu două flori) se acordă participanţilor din clasele IV—VI (gradul I) şi VII—VIII (gradul II) care au intrat în concurs, lucrările lor fiind reuşite, dar fără să ia nici un premiu. Ei vor primi în acelaşi timp şi brevetul autentificat.**

Ecusonul de aur **gradul I (cu o floare) şi gradul II (cu două flori) se acordă participanţilor din clasele IV—VI (gradul I) şi VII—VIII (gradul II) care au fost premiaţi la concurs sau, fără să fie premiaţi, au fost declaraţi membri ai clubului ei numărîndu-se printre primii 200 în ordinea valorii tehnice a obiectelor trimise. Deţinătorii ecusonului de aur vor mai primi: brevetul, carnetul de membru şi insigna clubului.**

Ecusoanele de aur vor fi înmînate în cadrul taberei **MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII** din vara aceasta, iar ecusoanele de argint vor fi trimise prin poştă, la domiciliu. Deţinătorii vor avea grijă să le ajusteze după contur şi să le monteze, de preferinţă pe partea stîngă a pieptului.

Ecusoanele au dimensiunea de 7 × 6 cm.

MINITEHNICUS

MT

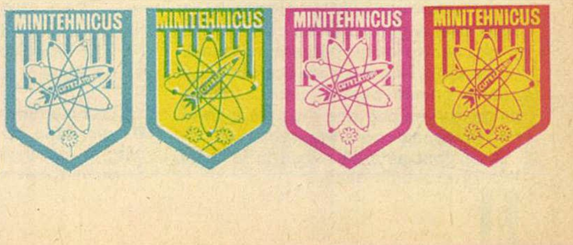

FAPTE PIONIEREŞTI

SALVATORI

de
MIRCEA SÎNTIMBREANU

Nu, nu mă miră cîtuşi de puţin anumite gesturi în anumite împrejurări. Ca acesta, de pildă, de pe dealurile Blajului, cînd băieţaşul **Titus Botea** oprindu-şi în chip nefericit alunecarea tălpicilor într-un ciot pitit sub omăt «rămăsese lat», iar cei doi colegi cu care pornise la schiat, dezbrăcîndu-şi la —20° tunicile, au improvizat o targă şi l-au transportat cale de 6 km prin troiene, pînă la spital. Cei trei erau prieteni.

Nu mă miră nici fapta celor 5 copii din **Vîrtejan-Ialomiţa,** care au sărit să stingă focul izbucnit în gospodăria unui sătean. «Cînd am văzut coşul în flăcări şi fumul ieşind verzui de sub acoperiş nu era nimeni primprejur. Atunci n-am mai stat pe gînduri», ne scrie pionierul **Victor Punescu.**

Era gospodăria unui consătean.

Nu mă miră nici faptul că, aproximativ în aceeaşi perioadă, nişte copii din comuna **Bragadiru-Teleorman,** aflaţi pe viscol în drum spre casă, au salvat zece miei nou născuţi, ameninţaţi să degere, vîrîndu-i sub paltoane, înveliţi în căciuli şi fulare. «I-am hrănit cu biberonul, ne relatează **Tundrea Ion,** pînă s-au pus pe picioare».

Turma era a C.A.P. din comuna lor, copiii îi cunoşteau pe ciobani.

S-ar putea spune că fapte ca acestea sînt pe deplin fireşti şi din alte motive, pentru că, de exemplu, victima unei fracturi plînge şi geme, pentru că nişte miei degeraţi behăie de ţi se rupe inima, pentru că nu poţi sta cu mîinile în sîn cînd cineva strigă «ca din foc»: «Săriţi, oameni buni!», pentru că astfel de gesturi se pot face din milă, pentru că totdeauna copiii etc. etc...

Aş fi fost gata să subscriu la toate aceste explicaţii dacă...

Dacă din comuna **Sulighete** — judeţul **Hunedoara** nu ne-ar fi parvenit o ştire despre un act cu totul şi cu totul deosebit de salvare. Nimeni nu ţipa acolo după ajutor, nimeni nu implora, nu gemea şi totuşi... Dar ascultaţi:

«Mulţi pionieri din unitatea noastră strîngem folclor. Cîntece vechi, legende, jocuri, zicători şi altele mai ales de la bătrînii satului. Eu am găsit o baladă despre Horia, după uciderea lui pe roată la Bălgrad, pe care n-o mai ştia nimeni decît o femeie bătrînă din sat. O ştia şi mi-o cînta toată afară de sfîrşit pe care nu şi-l mai amintea deloc. Toată iarna m-am dus pe la dînsa, o ajutam la de toate şi îi cîntam balada Horii. În cele din urmă, într-o după-amiază cînd ne aflam pe prispă şi ne uitam cum fumegau pădurile după ploaie, şi-a reamintit totul. În tot acest timp am aflat şi multe alte lucruri pe care le-am notat. Altfel, toate acestea s-ar fi pierdut, căci locuitoarea Benea Floarea a răposat de curînd, fiind bătrînă de 92 de ani».

Şi fetiţa ne scrie aceste versuri pe care, după aproape 200 de ani ea **le-a salvat** de la o veşnică înnegurare:

«Sus pe dealu, Topliţii
Urcă Horia cu moţii
Bate vîntu' cetina
Horia-şi cată inima.
— Du-te, Horio, la Bălgrad
Că o afli într-un brad
Taie bradu' şi dă-i foc
Pune-ţi inima la loc
Pune-ţi inima la loc...»

Dacă mă miră acest gest de salvare? Un pic. Pînă ce ochii îmi cad pe semnătură: pioniera **Turdaş Anişoara.** Şi nu mă mai miră deloc.

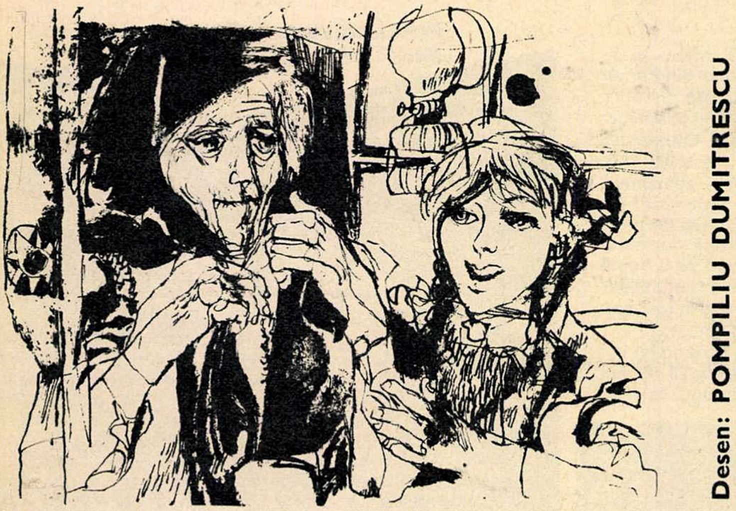

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

GLOB-TROTERII DIN CORUND

CRONICĂ PIONIEREASCĂ

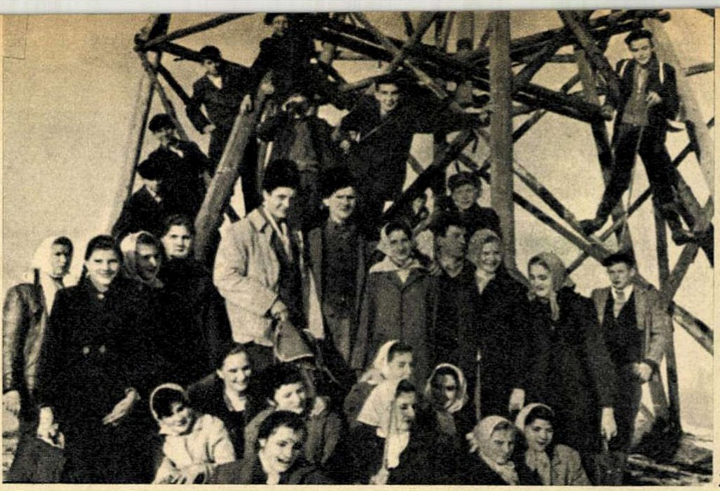

1

2

4

5

Pentru că, orice s-ar spune, există cutezători între cutezători. Îi spunem așa și celui care rezolvă o problemă grea la matematică, și harnicului rachetomodelist, și lui Ionică, aripa dreaptă a reprezentativei școlii, și...

Dar, prieteni, să ne gîndim: există cutezători care, la vîrsta lor (vîrsta voastră) au mers pe jos peste dealuri, văi și munți 800 de km. Repetați asta în minte și încercați să vă închipuiți distanța... (mai ales voi, cei care intrați în panică atunci cînd trebuie să faceți pe jos 100 m).

Copiii din comuna Corund, județul Harghita — specialiștii o spun — sînt cei mai bine organizați și cei mai destoinici elevi-turiști din țară (au și 4 «turiști consacrați», iar activitatea lor cu o vechime de vreo 15 ani e în atenția și prețuirea federației de specialitate).

Să vi-i prezentăm. Începem cu o secvență «carte de vizită» (foto 1): victorioși, pe vîrful Firtuș (al cărui nume îl poartă și cercul lor de turism). Nu treceți mai departe pînă nu-l identificați în fotografie pe animatorul drumeților din Corund, profesorul Beder Tiberiu, directorul școlii (în haină de culoare deschisă).

Și-acum, în cîteva imagini, iată o zi turistică în jurul Corundului: :

Se pleacă dis-de-dimineață, de obicei, indiferent de vreme. («Brr! Cum adică, și pe ploaie sau lapoviță?...» «Da, și pe!»). După puțin mers începe un concurs de orientare turistică: la pornire, bilete, busole, semne (foto 2). Pe traseu, o probă de îndemînare. Și ce probă!... (foto 3). Cine are ochi de văzut, să vadă! Acum, o foarte echilibrată și dîrză «sosire» (foto 4).

Și iar la drum, spre platoul Harghita. Asaltul ultimei «redute». Cucerirea ei se face-n atmosferă... vitejească: cu strigăte de ura. După care, cuceritorii se odihnesc un pic sub piramida formată din cei 4 stîlpi ai semnului topografic ce marchează vîrful (foto 5). Apoi popasul. Masă haiducească — fiecare cu trăistuța. Apoi, cucerirea cascadei Lolaia (foto 6; fricoșii să nu se uite).

Se-apropie seara. Ce s-a întîmplat? Cumva o fetiță scîncește că s-a zgîriat, sau vreun «băiatul mamei» se văicărește că s-a lovit? Nu, nicidecum. Grupa de turism are de toate. Pînă și... medici. Iar un praf de sulfamidă și puțin spirt — medicamentele drumețului călit — fiți fără grijă, există. Acum, după repaosul de seară (foto 7) — începe noaptea romantică în corturi.

Pentru că așa-i... tipul romantic. El nu face lucrurile «ca lumea», el își «complică» viața, face ocoluri în loc s-o ia de-a dreptul. Dacă vreți să-i înțelegeți motivele, faceți ca dînsul. Și-atunci veți descoperi și foloasele.

Cărările patriei vă așteaptă.

ILIE TRAIAN

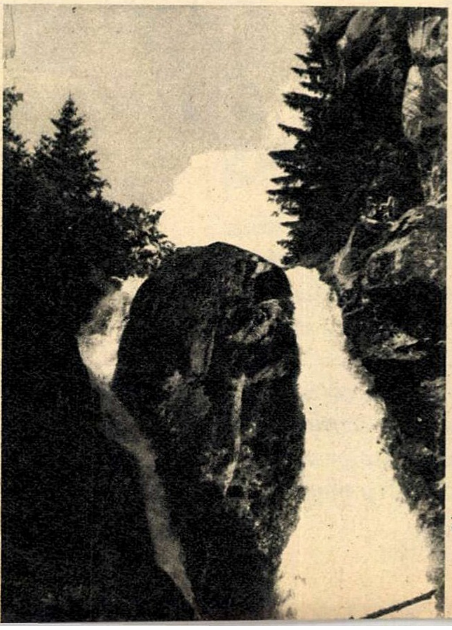

6

7

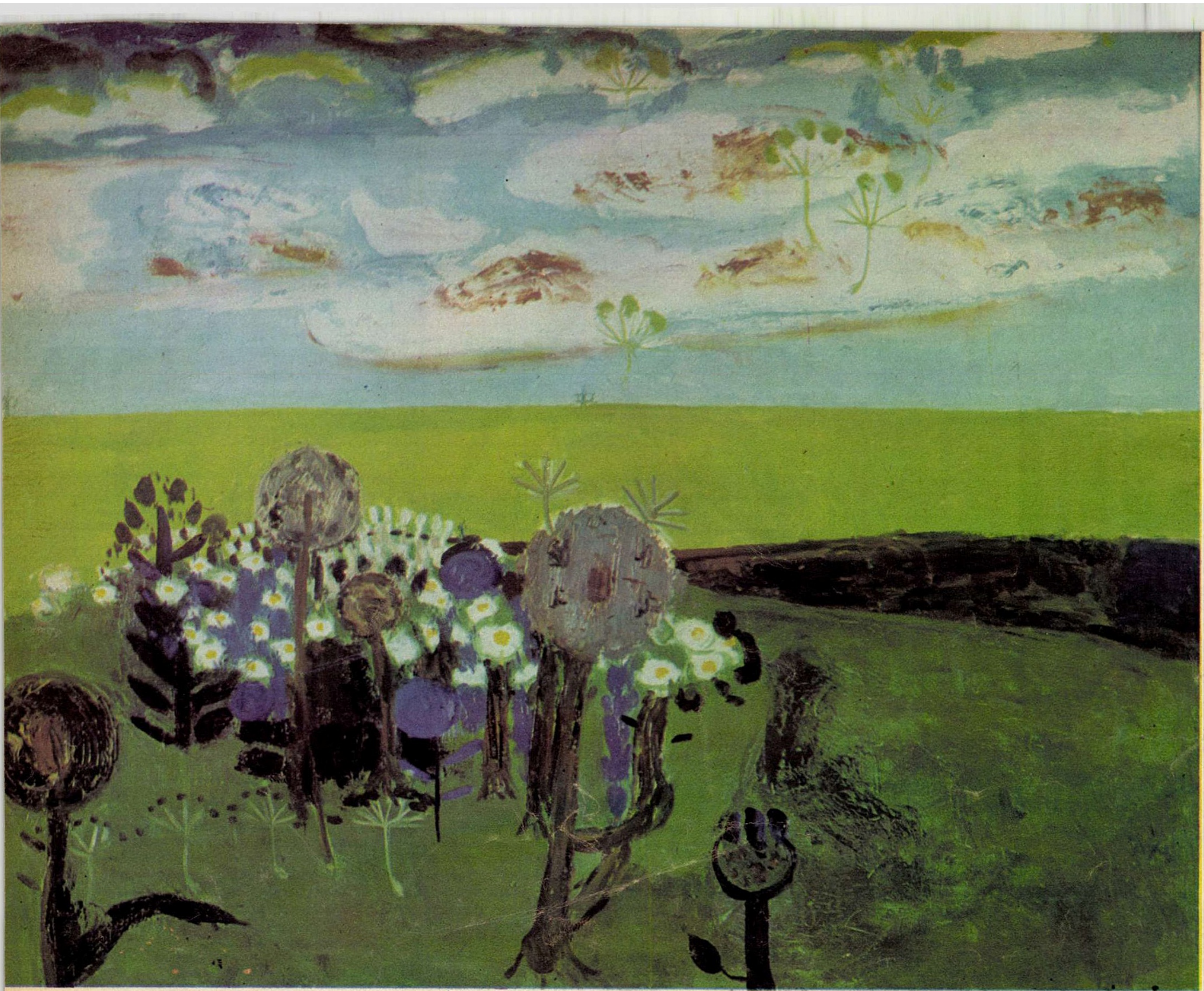

GRIGORE VASILE — BĂRĂGANUL — ulei pe pînză

Istorie

RADU CÂRNECI

Dorm voievozi în cripte de răcoare —
de taină,-n munți, bătrînele păduri
înalță oști puterea să-și măsoare
și lung sclipesc străvechile armuri.

Iar șesurile vin în horă largă
cu mari averi spre muntele de dor,
larg apele luminile-și descarcă
spre aura de timp cutezător.

S-aprind sub frunte gîndurile-nalte
ca-ntr-un palat nestinsele comori,
căci veac de slavă peste celelalte
își podobește cerul demn cu sori.

Și, iată-mă c-o tîmplă către ieri,
— de-mi bat în sînge tainele străbune —
și stau cu-a doua către primăveri
ce-mi încunună visul cu minune.

SUPERLATIVUL

La ora șapte dimineața, în spălător, cu pijamaua spînzurată pe un umăr, ca o statuie abia dezvelită, era cel mai frumos din lume. I-o spunea oglinda cojită pe la colțuri care îi reflecta fața rotundă, freza năclăită și mai ales zîmbetul larg, atît de larg încît părea agățat de urechi cu un gumilastic.

...Pe la ora zece devenea cel mai puternic. Era de ajuns pentru aceasta — după împrejurări — să calce pe coadă motanul costeliv și acesta să îi țîșnească dintre picioare îngrozit, să ia în șpiț o castană, să trîntească o ușă... Așa, fiind el cel mai frumos și cel mai puternic din lume, devenea dintr-o dată (și pe deasupra) cel mai deștept. Era clipa cînd, după ce se

(continuare în pag. 7)

(Urmare din pag. 6)

uita în orar, își făcea ghiozdanul pregătindu-se de școală fără să deschidă o carte. Pleca.

Pe la șase se întorcea. Ziua îl năpădise ca o cenușă... La ora întîia celui mai frumos băiat din lume i se ceruse să își taie unghiile. Erau atît de lungi și atît de murdare... La ora a doua părăsea arena și cel mai puternic. Ciudat, chiar la ora de educație fizică. Se prăbușise la cea de a treia flotare. Fix după o oră cununa de laur de pe fruntea celui mai deștept băiat din lume își lepăda, veștejită, ultima frunză. Chiar la lecția despre frunză.

— Nervurile? Da, știu! Apar atunci cînd frunzele sînt nervoase...

Clasa rîdea și el nu știa dacă nu cumva a devenit, subit, cel mai spiritual *băiat din lume. Pentru cincizeci de minute doar căci era timpul să devină și* cel mai isteț *la ora următoare cînd spunea că și-a uitat acasă carnetul de note și dacă tovarășul profesor îi dă voie acasă îl poate aduce în două minute, dar se întorcea după douăzeci și spunea că e ușa închisă...*

Se terminau orele și el se întorcea acasă. Amurgul, oboseala, foamea îi țineau tovărășie. Se oprea lîngă motan și îl mîngîia în timp ce acesta torcea, costeliv și murdar.

— Ce suflet bun am, cugeta el, sînt cel mai bun băiat *din lume...*

Intra apoi în casă; își întindea pe o felie de pîine untură și boia și, neavînd ce face, deschidea o carte, la întîmplare. Gramatica... — Ce avem noi la română? Superlativul?

Începea să citească: «Superlativul este unul dintre gradele de comparație ale adjectivului care exprimă că un obiect are o însușire în cel mai înalt grad. El se formează din comparativul de superioritate al adjectivului precedat de articolul demonstrativ cel, cea, cei, cele...

Se oprea din citit și ofta.

— Superlativul... Ţţ, greu al naibii! Cel mai greu lucru din lume...

Și zvîrlea cît colo cartea.

M.S.

Cutezători de-a lungul veacurilor

Din copilăria lui AUREL VLAICU

de **ION DODU BĂLAN**

Vlaicu privea atent și iscoditor, ca spre afundurile unei taine, spre cîrdurile de cocori care zburau în unghiuri perfecte, pe Mureș în sus, nu se știe de ce și nu se știe unde. Zmeul i se odihnea pe uriașa frunză de brusture. Părea ostenit de atîtea urcușuri și coborîșuri, în luptă cu vîntul, care ațipise și el acum. Era un ceas de vecernie; un ceas de liniște și de pace; un ceas în care nici peștii nu mai clipoceau în apele veșnic triste ale rîului. Era una dintre acele tăceri misterioase în care lui îi vorbeau mutește tainele naturii și ființele miraculoase ale poveștilor, ascultate seara prin clăci și șezători. În muțenia aceasta de mormînt, deodată i se păru că aude un glas ciudat și necunoscut. Sfîrșit de oboseală ațipi o clipă și el, întins pe covorul de frunze. Îi vorbea cocorul cel bătrîn din capul unghiului. Îi vorbea blînd și clar ca un om. Vlaicu visa că ascultă și iată ce-i spunea cocorul din tăriile cerului: «Noi sîntem neobositele zburătoare. Noi nu cunoaștem drumurile strîmte și întortocheate ale pămîntului. Noi cunoaștem drumurile drepte și scurte, drumurile fără pulbere. Drumurile văzduhului. Dacă tu vrei, copile, noi te luăm bucuros în rîndurile noastre, să cunoști lumea, s-o vezi de sus, s-o înțelegi mai bine. Zmeul tău în ciuda numelui pompos, nu te poate ridica nici o palmă de la pămînt». Vlaicu se cutremură ca de o minune, se ridică și-și privi umbra prăvălită peste apele liniștite ale Mureșului. Stătea buimac între vis și realitate. Omul e făcut să se tîrîie pe pămînt sau prin apă; el nu poate merge pe vînt ca frunza și ca pasărea. Peste gîndul lui înfricoșat, cocorul cel bătrîn continua parcă să vorbească misterios: «Îți voi arăta nemărginirile văzduhului, pentru care, visătorule copil, tu ești născut ca și mine. Ne vom ridica deasupra cetăților de nori și vom merge fără acte peste mări și țări și vom vedea oameni buni și răi, și locuri frumoase și urîte, și vom fi prieteni, pînă la apusul vieții noastre așa de trecătoare.»

Aurel iubea nespus de mult păsările. Îl cucereau prin zborurile lor zvelte, prin inteligența lor. Căci după îndelungi ceasuri de admirație pentru curgerea lor lină pe căile văzduhului observase că zborul nu stă numai în puterea aripilor, ci și în dibăcie. Nu i-a fost dat să vadă pasăre zburînd în contra vîntului. «Ele or fi avînd minte ca și oamenii» — se întreba el adeseori și era convins că da, mai ales dacă era vorba de uliu. «El îi tare hoț. Zboară mai mult cu dibăcia minții decît cu puterea aripilor. De aceea el nu se obosește niciodată». De cîte ori l-a urmărit deasupra grădinii lor, dînd tîrcoale puilor de găină, de cîte ori nu stătea întins pe spate pe cîmp, și-l privea plutind ca un gînd ușor, dus lin de adierea vîntului! Rămînea vrăjit de suplețea zborului și visa observînd și observa visînd taina păsării din văzduh.

Într-o zi observă ceva și mai interesant. Uliul pe care-l urmărea cu privirea nu numai că zbura în direcția vîntului, dar și urca și cobora o dată cu acesta. Va să zică își mărturisi el — păsările nu se luptă cu vîntul, ci se folosesc de el ca să zboare și conchise compătimitor pentru zburătorul de la Ormindea: «Săracul om, el n-a ținut seama de puterea vîntului și dihania asta a cerului l-a trîntit de pămînt ca un armăsar nărăvaș».

Deși se ridicase de cîteva clipe în picioare, din pricina împunsăturilor de țînțari, Vlaicu, zdrobit de atîta alergătură, încă nu se trezise de-a binelea. Visul continuă pînă ce dete cu privirea de globul soarelui care se lăsa alene, după dealurile Zarandului, spre culcare. El se culcă o dată cu găinile — gîndi Vlaicu — dar eu trebuie să mai prind încă lumina, să-mi fac lecțiile pentru mîine. De vreo trei săptămîni începuse școala și acum era în clasa a patra și se cerea învățătură serioasă pentru ca să poată merge la școlile cele înalte de la Orăștie. Copiii de țărani ca el nu prea au loc la ele. Puținii care intră, trebuie să fie din cale afară de isteți și de pricepuți. Zic domnii că ei să rămînă la coada vacii, că nu li-i mîna făcută pentru condei. Și apoi concurența era mare. Copiii domnilor aveau tot ce le trebuie, cărți, timp, ambianță. Lui îi lipsea mai totul afară de inteligența și puterea de muncă, ceea ce nu se cerea prea insistent de la copiii domnilor. În astea Vlaicu era bogatul bogaților. Cu celelalte mai greu. Petrolul e scump și la țară nimeni nu lucrează la lampă. Chibritele, *lemnușele* ori *ghiufele* cum le mai spune — de asemenea-s scumpe și nu se prea găsesc. Pentru aprinsul focului, el a făcut dintr-o potcoavă de cal un amnar mare, a uscat cu grijă, la soare, o iască de salcie, din care rupea bucățele lunguiețe, le punea pe o anumită piatră, descoperită de el la Mureș și apoi o scăpăra cu amnarul. Iasca prindea jeratic și fumega îndelung, mocnit ca o pipă. În privința aceasta, Aurel devenise un mic meșteșugar. I-a dat o asemenea trusă de aprins și moșului cu poveștile sau omului cu gura de aur, cum îi zicea el. În zilele din urmă iscodise o altă aprinzătoare, dintr-o împletitură subțire de bumbac, trecută printr-un cartuș vechi, prevăzut la un capăt cu o rotiță, care ține loc de amnar, și cu o piatră. A lucrat mult pînă a înjghebat-o, folosindu-se de tot felul de unelte și chiar de foiul fierarului. Prietenii săi și chiar oamenii în vîrstă se uitau la ea ca la o minune și nu le venea să creadă. Acum îi umbla gîndul să facă o lampă veșnică, să ardă cum ard stelele pe cer, ziua și noaptea încontinuu. Îi găsise forma, îi fixase locul în casă, unde să fie așezată, dar nu găsea materia care să ardă necontenit, toată viața.

— Mi-ar trebui un colț de stea, își zise el într-o zi, și-atunci totul ar fi rezolvat. Dar cum s-ajungi pînă la stele? În serile de vară rămînea tîrziu, pînă spre miezul nopții în curte sub frăgar și privea atent căderea miraculoasă a stelelor. Le urmărea cu privirea pînă ce cădeau în hău și nu se mai vedeau. Unde-or fi căzînd? M-aș duce pînă la capătul lumii dac-aș ști c-aș găsi un colț de stea aprinsă ca să-mi fac lampa cu lumină veșnică. Lumina aceasta trebuie să fie ascunsă undeva și pe pămînt — se încurajă el. — Unii spun c-ar sta ascunsă cu comorile-n pămînt și că în toiul nopții țîșnește în lungi limbi de flăcări la suprafață. Dac-aș cunoaște locul aș pîndi-o fără frică și-aș prinde-o într-o sticlă, aș astupa-o cu un dop și aș avea lumină fără de sfîrșit. O bucurie ascunsă îi inundă sufletul și-i lumină toată fața. Cu gîndurile acestea ajunse în curtea casei părintești.

— Bună sara, mamă.

— Să trăiești sănătos, dragul meu, da' ce te-a ținut pînă la vremea asta pe cîmpuri?

— Cocorii — răspunde el făcînd un semn cu mîna spre cer. E vremea cînd se duc berzele... Știi... Un nod i se puse în gît și nu mai putu să vorbească

— Lasă berzele, numai tot umbla după cai verzi pe păreți, și apucă-te de-ți fă lecțiile, că berzele nu te trec în clasa următoare.

— Dacă berzele aduc atîția copii pe lume, apoi eu cred că-i de datoria lor să se și îngrijească de ei după aceea. Și de mine mi se pare că se îngrijesc. Mă învață foarte multe lucruri, pe care nu le aflu de la școală.

— Doamne, ferește, tu ești nărod, Aurel, cum poți vorbi așa, doar nu ești vraci, să te înțelegi cu păsările.

— Nu-s vraci, dar mă-nțeleg de minune cu ele. Și lasă nu te mai mira matale, că știu eu ce știu. Și de la uliu se pot învăța multe, multe de tot. Nu știu de ce cînd îl văd zburînd mi se pare că scrie, pentru mine, cu trupul lui pe cer, o poveste adevărată.

Lelea Ana s-apucă s-aprindă focul cu amnarul făcut de Aurel, iar el își luă caietele și cărțile și se uită la orar. Parcurse repede lista materiilor ca să aleagă ce avea pentru mîine. *Cetirea*, *Computul cu cifre*, adică Aritmetica, *Istoria naturală*, *Fizică* și *Grădinărit*. Cetirea merge. Computul cu cifre — nu mă doare capul. Istoria naturală — povești. Grădinăritul îl știu de dinainte de a învăța să citesc. Mai rămîne *Fizica*. Aici să vedem ce mai spune domnul autor și prinse a răsfoi cartea de fizică, oprindu-se mai cu seamă asupra desenelor. A, da! *Scripetele* — l-avem pentru mîine. Citi lecția cu atenție și apoi căută «ciga», scripetele din lemn cu care badea Dumitru ridica sacii de porumb în podul casei și s-apucă să facă «experiență». Fără probă — aprecia el — totul e vorbă goală. Să vedem ce spune proba, adică practica. Aurel era mereu atent la experiența meșteșugarilor satului, învăța de la ei și-i privea cu admirație. Odată verificat în practică adevărul științific îi rămînea drag și familiar ca o poveste.

Toulouse, 1 iunie 1968

1

Prof. dr. MIHAI C. BĂCESCU relatează cutezătorilor

O EXPEDIȚIE IN OCEANUL PACIFIC

● 40 DE ZILE ÎNTRE CER ȘI APĂ, DE-A LUNGUL CURENTULUI HUMBOLDT ● 13 OAMENI DE ȘTIINȚĂ ÎN PERMANENTĂ ALARMĂ ● UN OBIECTIV FOTOGRAFIC LA 6 000 m ADÎNCIME.

Sute de elevi vizitează aproape zilnic sălile Muzeului de istorie naturală «Grigore Antipa». Interesul pe care tinerii îl poartă exponatelor aflate acolo este perfect îndreptățit, întrucît acestea constituie noi și largi porți deschise către cunoaștere. Directorul muzeului este prof. dr. *Mihai C. Băcescu*, membru corespondent al Academiei. Fost elev al lui Grigore Antipa, profesorul Băcescu este un om de știință cunoscut nu numai în țara noastră, dar și peste hotare. Nu de mult, el a participat la o interesantă expediție internațională de cercetare a adîncurilor mării. Un grup de cutezători, pionieri de la Școala generală nr. 80 din București l-au vizitat pe profesor în laboratoarele muzeului, rugîndu-l să le povestească despre această interesantă călătorie de studii.

— Mai întîi am să vă dau cîteva date despre expediție. Nava americană pe care am călătorit poartă numele «Anton Brun», după numele cunoscutului explorator danez al abisurilor oceanice. Pe puntea ei se aflau treisprezece oameni de știință: opt americani, doi germani, un canadian, un indian și eu, un român. Expediția a durat 40 de zile.

Am pornit din Guayaquilul Ecuadorului. După ce am înaintat 200 km spre largul Pacificului, am luat sudul pentru a găsi așa-numitul «jgheab peruvian», o mare prăbușitură a globului ce se întinde din Peru pînă la sud de Chile, un jgheab cu o adîncime variind între 6 și 7 000 de metri. Scopul expediției era să cerceteze fauna acestei regiuni. Metoda a fost pe cît de modernă, pe atît de neobișnuită. Fundul oceanului, de la 4 la 5 300 m, a fost fotografiat, trecîndu-se în zig-zag de mai multe ori peste «jgheab».

Cu puțin timp înainte de a ne îmbarca în largul oceanului Pacific, în dreptul jgheabului Californiei, a fost găsită o moluscă ciudată, un fel de melc de 2—3 cm diametru, care în locul unei cochilii răsucite are un capac. Tipul acesta de moluște este de origine foarte veche, numărînd sute de milioane de ani. *Neopilina galathae* cum a fost numită, este așadar o «fosilă vie» care ar putea să dezlege multe taine legate de originea vieții. Toți cei care participam la expediție ne întrebam dacă în cursul cercetărilor noastre vom mai găsi și exemplare în viață.

Zilele treceau fără nici un rezultat. Eu unul mă încăpățînasem, cercetam zi și noapte sedimentele de pe fundul oceanului. Și iată că munca nu mi-a fost zadarnică. Într-una din zile au fost găsite mai multe deodată, printre care am identificat și una nouă.

Vestea s-a răspîndit repede pe vas. De îndată evenimentul a fost cinstit cu țuică românească, iar speciei descoperite i s-a dat numele de *Neopilina Bacescui*. «Jgheabul peruvian» este bine populat cu asemenea moluște.

Importanța neopilinelor este deosebită. Supusă unui șir de analize fiziologice, neopilina trebuie să demonstreze dacă proporția de săruri din sîngele ei amintește compoziția salină a mărilor și oceanelor de acum cîteva sute de milioane de ani și să ne arate cu care dintre grupele actuale de moluște este mai înrudită. Aceasta va constitui o dovadă că, dincolo de toate transformările produse de-a lungul mileniilor, viețuitoarele au păstrat în mediul lor intern ceva din amintirea trecutului acvatic. Dar cercetările sînt în curs.

Găsirea neopilinei și stabilirea compoziției faunistice a «jgheabului» n-au fost unicele scopuri ale expediției noastre. Printre altele, trebuie să știți că am urmărit să descoperim bogățiile minerale aflate pe fundul oceanului. Rezultatul a fost găsirea unor aglomerări mari — concrețiuni — de crom, nichel, mangan. S-a făcut harta acestor locuri, pentru a se constata dacă zăcămintele merită să fie exploatate. S-a mai calculat densitatea vieții animale pe acele adînci funduri de ocean și producția primară a fotoplanctonului.

În cursul acestei expediții a fost cercetată influența curentului rece Humboldt. Acest curent vine dinspre Antarctica și curge spre Ecuator, de unde o cotește către vest, spre Galapagos, apoi se pierde în largul Pacificului, spre Insulele Polinesiene. Pe aceste ultime ramuri ale curentului a trecut pluta lui *Thor Heyerdahl*, în cadrul expediției «*Kon-Tiki*». Cînd acest curent rece ajunge pe coasta Perului, întîlnește apele foarte calde ale Pacificului. Această diferență de temperatură produce o perdea de ceață permanentă care împiedică creșterea vegetației pe versantul oceanic al Anzilor, pînă la 2 000 m altitudine; de aceea pe acolo domnește un adevărat pustiu. Cînd locuitorii Limei vor să profite de soare iarna, nu vin la plajă pe țărmul oceanului, ci suie pe înălțimi, unde se află stațiunile fără ceață. Pe celălalt versant al munților se află pădurile virgine ale Amazoniei.

Cercetarea acestei porțiuni de coastă pustie prezintă un mare interes pentru oamenii de știință. Dar oceanul? Curentul rece aduce multe substanțe nutritive, cu care se hrănesc pești din neamul hamsiilor, din care pricină la confluența curenților rece și cald se desfășoară cel mai intens pescuit din lume. Curentul rece Humboldt influențează și fundul oceanului. Aerisindu-l continuu, el face să pulseze aici din plin viața. Pentru cercetătorii de pe «Anton Brun» era deci foarte important să studieze influențele acestui curent asupra faunei de fund, pentru mine și a celei de la țărm, tot atît de necunoscută pentru un european.

În ce mă privește, m-am întors cu mult material de studiu reprezentînd fauna marilor adîncimi între care și o

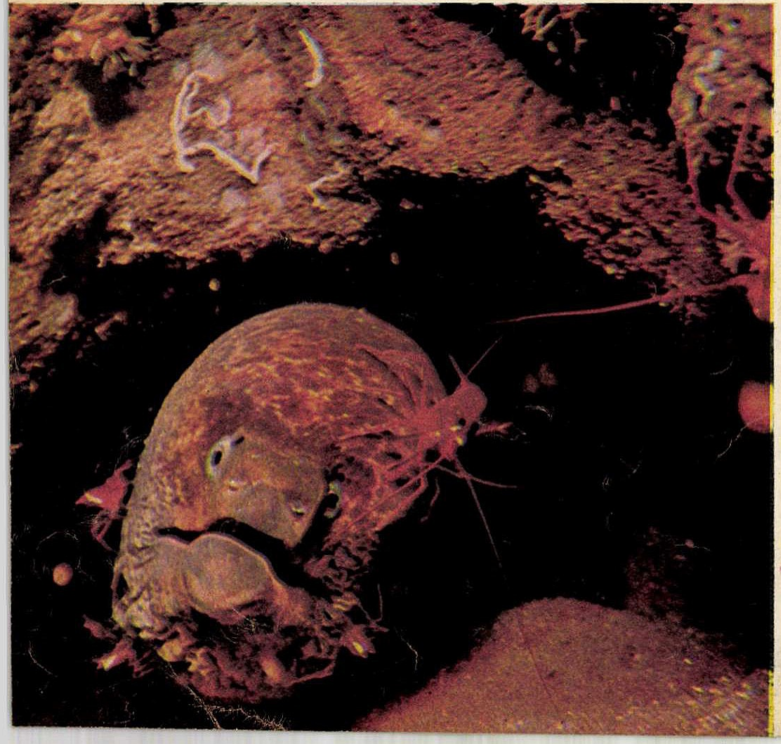
2

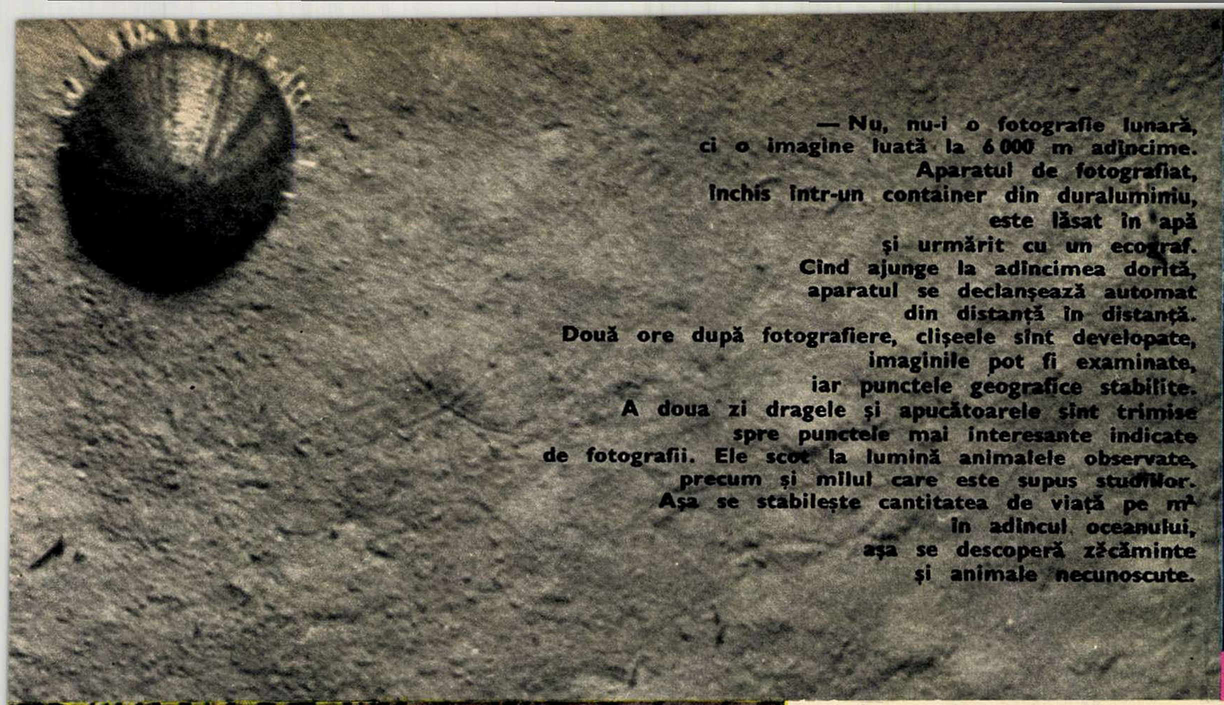

— Nu, nu-i o fotografie lunară, ci o imagine luată la 6 000 m adîncime. Aparatul de fotografiat, închis într-un container din duraluminiu, este lăsat în apă și urmărit cu un ecograf. Cînd ajunge la adîncimea dorită, aparatul se declanșează automat din distanță în distanță. Două ore după fotografiere, clișeele sînt developate, imaginile pot fi examinate, iar punctele geografice stabilite. A doua zi dragele și apucătoarele sînt trimise spre punctele mai interesante indicate de fotografii. Ele scot la lumină animalele observate, precum și milul care este supus studiilor. Așa se stabilește cantitatea de viață pe m² în adîncul oceanului, așa se descoperă zăcăminte și animale necunoscute.

4

3

CÎTEVA RÎNDURI DE ISTORIE

Cercetările oceanografice românești datează din a doua jumătate a veacului al XIX-lea. Prima personalitate de anvergură mondială în acest domeniu a fost Emil Racoviță, *cel dintîi biolog din lume care a studiat Antarctica, aducînd științei nu numai numeroasele sale observații asupra faunei și florei, ci și numeroase exemplare pe baza cărora s-au descris ulterior zeci și zeci de specii noi. El a lăsat importantele studii despre balene, foci etc. și despre adaptarea animalelor la viața din grote.*

A urmat Grigore Antipa, *care a studiat în special peștii străvechi numiți sturioni. Lui i se datorează stațiunea marină de la Constanța (înființată în 1932) și care astăzi îi poartă numele, ca și Muzeul de istorie naturală din București.*

Un alt om de știință român care s-a ocupat de fauna marină, Ioan Borcea, *a înființat importanta stațiune de la Agigea.*

1) Pare un păianjen uriaș, dar este o langustă japoneză. Trăiește în toate găurile din stîncăriile Pacificului. Ca toți racii mari este un aliment căutat.

2) Murena poate trece de 1,5 m lungime. De dinții săi se teme orice vietate marină — și chiar omul. În schimb creveți îi pătrund fără grijă în gură, pentru a-i curăți dantura. Este fenomenul numit «simbioză de curățire».

3) Cu acest arici de mare care poartă foarte frumosul nume de Diadema este mai bine să n-ai prilejul de a te întîlni. Trăiește în apele Cubei. Spinii lui veninoși ondulează în toate direcțiile. Printre ei își caută protecția unii pești foarte mici.

4) Apărată de veninul spinilor înotătoarei sale de pe spate, scorpia-de-mare (Scorpaena) stă fără teamă, neclintită între pietrele de la care împrumută culoarea ce o apără de dușmani.

5) Mărgeanul este unul dintre cele mai frumoase viețuitoare ale mărilor calde.

Neopilina. Am adus pești abisali foarte mulți și variați, necunoscuți aici în muzeele de la noi, pești cu ochi telescopici, sau cu organe luminoase (din grupa mictofidelor), pești cu guri uriașe sau raci, holoturii și arici de mare; de la țărm, steluțe de mare, diverși crustacei etc. Am adus cîteva sepii mari, de un metru lungime, din acelea socotite ca fiind cele mai feroce răpitoare din lumea nevertebratelor. În regiune se află și sepii ce ajung și pînă la 3 m lungime. Acestea ieșeau noaptea la suprafață, în urmărirea peștilor atrași de luminile navei. Printre multe alte viețuitoare se aflau și balene, ce urmăreau și ele fauna îngrămădită în jurul luminilor.

Cu timpul sper să duc la capăt cîteva studii interesante despre viața atît de bogată și variată a adîncurilor oceanice.

Tîrziu, cînd pionierii au plecat, lăsîndu-l pe profesor în lumea fascinantă a laboratorului său, duceau cu ei o mulțime de imagini ale vieții fantastice pe care ne-o ascund încă abisurile oceanelor lumii.

Interviu consemnat
de B. CARAGIALE

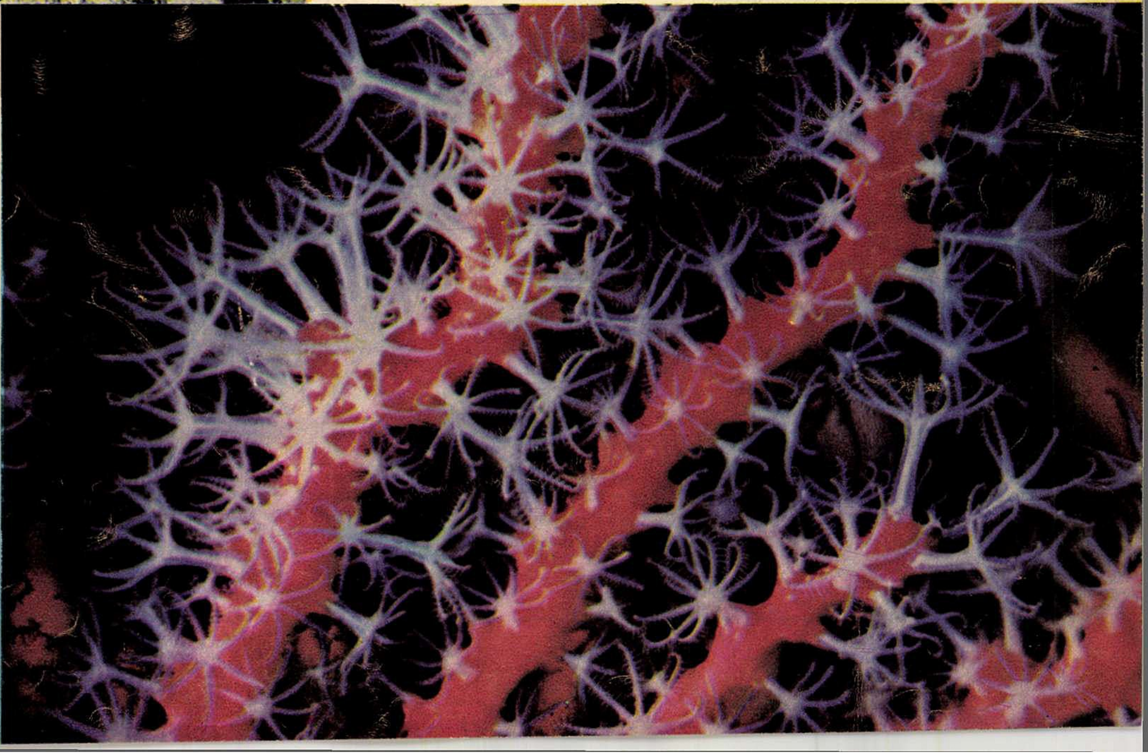

5

TROMMEL
Zeitung für Thälmann-Pioniere und Schüler · 22. Jahrgang Index 33 528

GAZETA
PIONIERILOR
DIN
R.D.G

ÎN VIZITĂ LA Cutezătorii

O fată din LEUNA

Am cunoscut-o pe Ursula acum patru ani. Era iulie, cu puțin înainte de marea întîlnire a pionierilor din orașul Karl Marx. Pe atunci vizitam expediția pe apă a stației «Tinerii chimiști» din Leuna. Cincisprezece pionieri au plecat cu bărcile și au ridicat corturi pe malurile rîului Unstrut și Saale. Timp de 10 zile ei au verificat de trei ori pe zi în locuri anume stabilite, nivelul apelor celor două rîuri. Această expediție primise o temă de cercetare importantă din partea uzinelor chimice «Walter Ulbricht» din Leuna, care întrebuințează anual multe milioane de metri cubi de apă din rîul Saale. Apa este de cea mai mare importanță pentru reacțiile chimice și pentru răcirea coloanelor de distilare, care funcționează la temperaturi înalte. Apa Saalei are însă o proprietate neplăcută. Conține mult calcar și este — în limbajul chimiștilor — dură. Sarcina expediției pionierilor era să descopere cauzele acestei durități. O fetiță, Ursula Heise, se făcea mereu remarcată prin cunoștințele ei foarte temeinice. Trecea cu conștinciozitate rezultatele cercetărilor în cataloage și cu aceeași minuțiozitate făcea analizele.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, adică în august, cînd colectivele de muncitori din orașul Karl Marx au organizat o expoziție, Ursula Heise a fost invitată ca reprezentantă a expediției tinerilor chimiști.

...De atunci au trecut patru ani. Azi Ursula este ucenică la uzinele Leuna și mai are puțin pînă la examenul de absolvire. Cu aceeași siguranță cu care ieri analiza probele de apă în laboratorul stațiunii «Tinerii chimiști», azi manevrează butoanele de la pupitrul de comandă al fabricii de amoniac și mînuiește o uriașă linie de producție. Mîinile ei declanșează procese chimice complicate, stăpînesc temperaturi și presiuni, conduc un întreg proces de producție.

*

Planuri de viitor? Ursula Heise visează să lucreze cîndva în noua uzină Leuna II.

K.H. RÜHLE

1

2

3

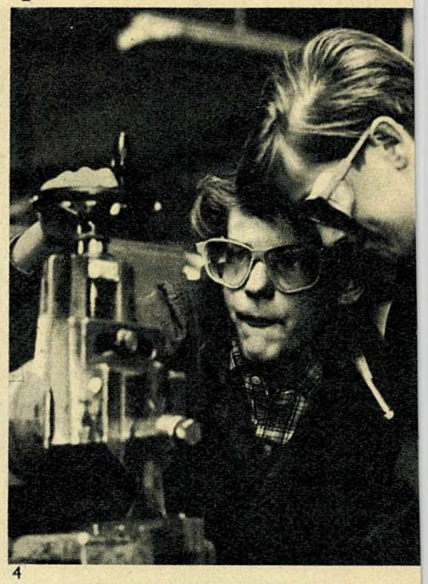

4

CALEIDOSCOP

1. Cercul «Klöppeln» de la Casa pionierilor din orașul Karl Marx învață un vechi meșteșug popular.

2. Pionieri din toate colțurile țării își petrec vacanțele la bordul vasului «Înainte».

3. Pentru cunoașterea temeinică a tuturor proceselor de laborator e nevoie de pasiune.

4. Multe colective de pionieri dispun de utilaje de prelucrare a metalelor.

FILATELIE

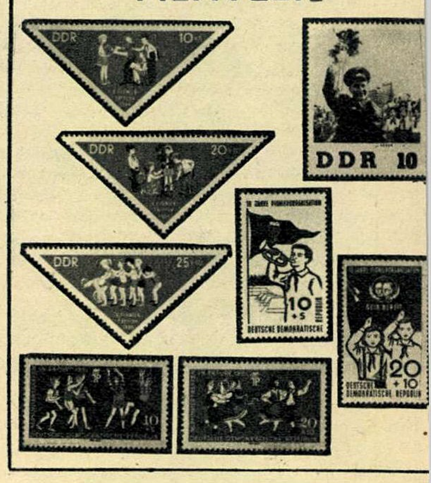

Surpriza

Pentru cea de a 20-a aniversare a zilei pionierului, grupa a 6-a a pregătit o tortă. Este de la sine înțeles că surpriza a fost pregătită în secret. Bodo a primit sarcina să ascundă torta, iar apoi să o aducă la serbare. Din păcate a intervenit ceva care le-a stricat planurile.

«Ascultați», zise Bodo prietenilor săi, «astăzi trebuie să cumpăr neapărat ceva pentru tata, așa că mă voi întoarce numai cu puțin timp înainte de începerea serbării. De aceea va trebui să luați voi ghemotocul nostru».

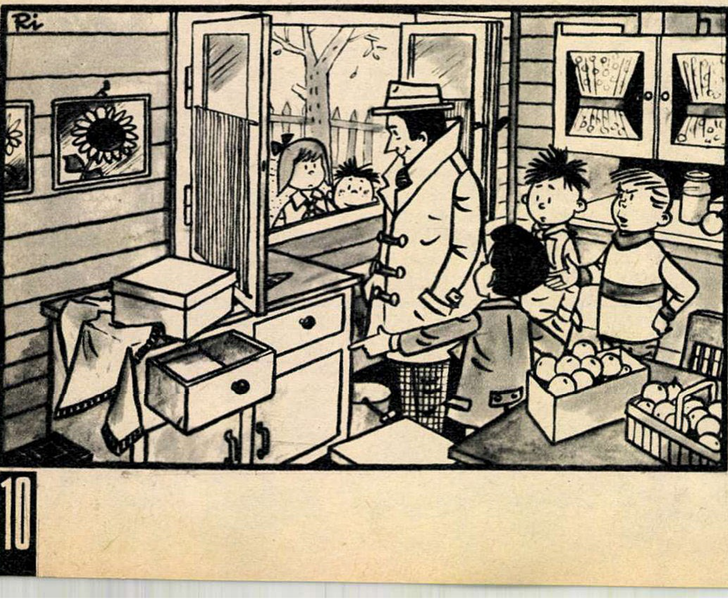

A spus «ghemotoc» pentru că în apropiere se afla Fred din grupa a 7-a.

Mergeți în antreu. Iată cheia. Lîngă geam este un dulap. Deasupra se află cartonul de împachetat. În sertarul de sub carton se află «ghemotocul».

În dimineața zilei respective, cînd copiii au intrat în antreu, au îngălbenit la față. Geamul era larg deschis, sertarul cu cartonul era tras aproape de tot și era... gol. Torta dispăruse. Imediat a fost suspectat Fred din grupa a 7-a. L-au căutat și l-au luat din scurt. Fred a mărturisit că a fost în antreu. De afară a învîrtit de închizătoarea geamului pînă a reușit să-l deschidă, apoi a intrat pe geam. Asta numai pentru a descoperi ce surpriză pregătește grupa a șasea. Sertarul de sub carton ar fi fost însă gol. Asta în mod cert! Apoi ar fi auzit voci dinspre ușă și a dispărut imediat pe geam.

«Nu-i adevărat, a strigat Peter. El a furat-o».

Dar dacă totuși nu el a fost făptașul, atunci cine? Peste două ore începe serbarea. Torta trebuia să apară. Dar cum? Acum numai unul mai putea veni în ajutor: Krawuttke, detectivul rubricii noastre de aventuri. L-au chemat la telefon. Krawuttke a venit, a cercetat dulapul, cartonul, geamul, sertarul stîng gol și a rîs.

«Ia deschideți sertarul drept» a spus el.

Un strigăt de bucurie a făcut să vibreze pereții. În sertarul drept se afla teafără și apetisantă torta cea dispărută.

În semn de recunoștință pentru această nemaipomenită realizare de detectiv, acțiune prin care a fost salvată torta grupei a șasea și a fost absolvit de bănuiala că ar fi furat torta Fred din a 7-a, revista «Trommel» îl avansează imediat pe istețul Krawuttke la gradul de căpitan.

REPORTER

CÎTE POATE FACE OMUL...

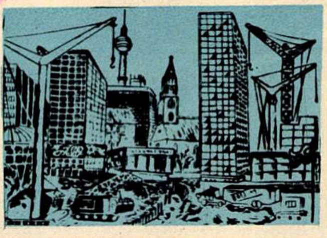

CONSTRUIM — PETER ANDREE. 11 ani

Omul construiește macarale,
Ziduri mari ridică pîn'la cer,
Ia uitați-vă cum se rotesc agale,
Brațele lor lungi peste șantier.

Și mașini, unelte, fel de fel,
Construiește ne-ntrecutul om,
Unele sînt agere, semănînd cu el,
Altele sînt mari și mlădioase ca un pom.

Cîte poate face omul într-o viață
Cînd se străduiește, cînd visează, cînd învață!

PETRA MADER, 13 ani

Atenţiune! Atenţiune!
Pregătiţi-vá rucsacurile!

Odatà cu soarele verii, în vacanța mare, revista «Cutezžtorii» và invitž la «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII» și «TROFEELE VACANȚEI».

Amănunte în numerele viitoare.

UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR

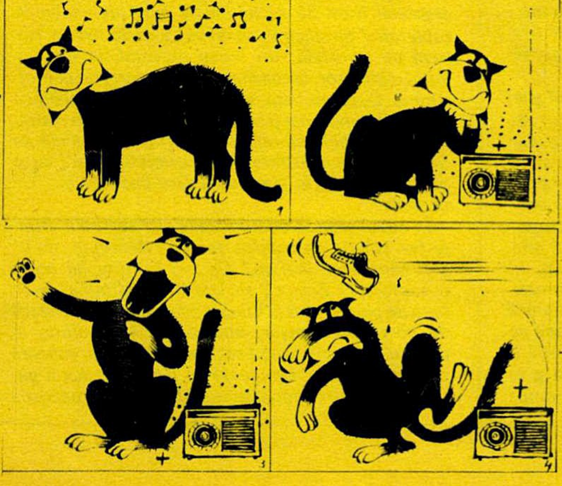

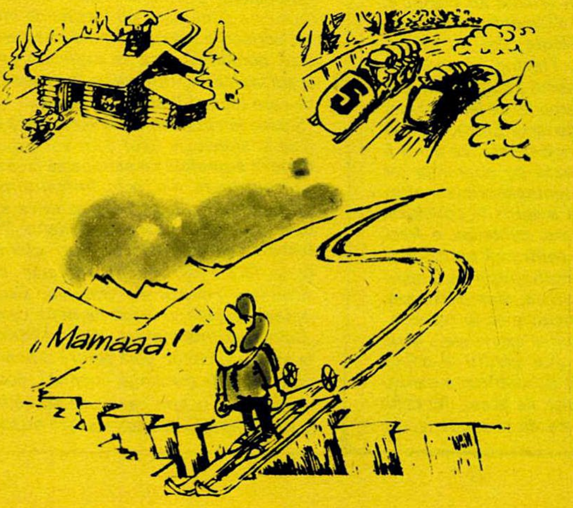

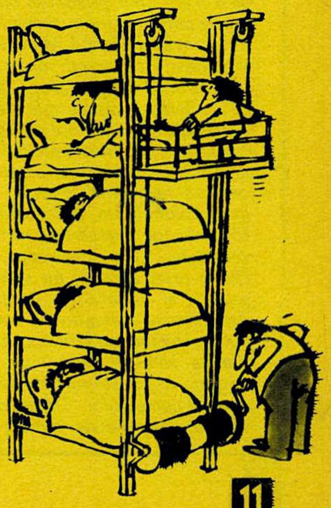

Cupa revistei patinaj artistic

AMFORA SABINĂ

UN SERIAL DE AVENTURĂ ȘI DETECTIVISM

DE POP SIMION

15. PLOAIE DE PUMNI

— Eu nu vin cu voi, n-am timp.

— Îmi pare rău, Leone, zice Amazoana făcînd o mutrișoară tristă: adevărul era însă altul, nu-i părea rău deloc. De mult dorea să ia o acțiune pe cont propriu. Ocazia s-a ivit; le va demonstra celor trei scatii ce înseamnă să acționezi cu sînge rece, stăpînind arta detectivismului amator și, lucru extrem de important, fără dădăceala lui Gaspar (un îngîmfat!) sau a lui Dim, care exagerează cu grija lui de părinte, uită că are în față o adolescentă de tip nou, o domnișoară. Lui Leone îi vine un oaspete (n-a aflat cine-i), iar Dim s-a dus la Eforie la poștă, să expedieze la București pentru tipar o «felie» (cum zice el) de roman polițist; el e un autor care scrie pe bucățele, în funcție de buna sau reaua lui dispoziție. Dar asta-i altă căciulă; important e că Sabina are libertate de acțiune. O stropitoare îi trebuie, o frînghie solidă și niște caolin, lucruri pe care le procură ușor, după care face o întoarcere șmecherească, tip filme western, cu picioarele depărtate și palmele atîrnate în cordonul de piele, ordonînd:

— Ei, gata. Pe cai, băieți!

«Pe cai» e un fel de a zice; nevrînd să intre la cheltuieli prin a plăti bilete de intrare, Amazoana și cei trei scatii pătrund în cetatea-muzeu pe un drum ocolit, escaladînd zidul de apărare elenistic, înaintînd de-a bușilea de-a lungul celor trei valuri de pămînt, julindu-și genunchii la trecerea peste zidul de incintă, traversînd cu ochii în patru porțiunea știută sub denumirea de Piața Publică și ajungînd, uf! în cartierul romano-bizantin, unde aveau treabă. Aici e necropola, hrubă de formă hexagonală în care savanții au găsit treizeci și trei de schelete presupuse a fi ale unor prizonieri din armata lui Darius I, regele persan, care în secolul VI înaintea erei noastre a invadat țărmul Mării Negre; dar nu asta îi interesează pe expediționari. Trecînd pe acolo odată, de două ori, de trei ori, Sabina a băgat de seamă că în ciudata încăpere apar mereu fel de fel de urme; necropola se află la doi pași de lacul Sinoe, într-un mediu argilos umed-freatic, încît pereții, ce par a fi alcătuiți din plastilină, păstrează pe suprafața lor cele mai neînsemnate urme, semnele oricăror atingeri; studiindu-le, Amazoana a ajuns la concluzia că acest loc îndepărtat, ascuns, subteran, e frecventat de... cine se va vedea, pentru că un detectiv (fie el chiar amator) nu se mulțumește cu presupuneri, el acționează, descoperă, demonstrează. Amazoana a mai ajuns la concluzia că în respectivul loc misterioșii vizitatori pun la cale niște... niște simple bănuieli nu-s suficiente pentru a aduce acuzații în chestiuni care pot fi hotărîtoare pentru mersul cercetărilor. S-a adresat, de aceea, lui Leon Gaspar, care i-a rîs în nas, ca de o copilărie; i-a spus, în schimb, că nu vrea s-o descurajeze, că poate persevera în acest joc de-a misterele în necropolă, deoarece tot n-are ceva mai bun de făcut și, dacă își va găsi timp, o va însoți la locul acela, să se mai distreze. Amazoana a plîns de ciudă; s-a dus la Dim. Acesta a căscat, a zis că vrea o cafea, dar s-a răzgîndit, a băut whisky și, totalmente absent, i-a întins fetei o hîrtie de zece lei să-și cumpere zaharicale cu susan, dulcele preferat al Sabinei. Fata-băiețoi a ieșit din cort, a rupt-o la fugă și, după ce a plîns bine, cu lacrimi de crocodil, a expediat scrisorile acelea, atacînd chestiunea într-o manieră personală. Așa se explică prezența celor trei scatii la Histria, între ruine, în depozitul de oseminte pe care tocmai îl studiază acum.

Sabina le spune în două vorbe ceea ce cititorul știe deja și stabilește felul cum vor acționa. Adrian rămîne la suprafață cu sarcina să facă ceva, orice, dar să controleze din ochi împrejurimile, semnalînd printr-un șuierat de botgros orice apariție în zona operațiunilor. Amazoana și Nițeluș-Purceluș se postează în cele două deschizături extreme ale necropolei și, fără a pătrunde în subteran, desfășoară prin aruncare colacul de frînghie, fixează coarda în ambele capete, o leagă de niște coloane de gresie, făcînd nod marinăresc. Vericul Mircea se dezbracă la maiou și chilot, gata pentru dificila operațiune pe care (vă veți convinge imediat), doar un sportiv o poate duce la bun capăt; se atîrnă în picioare și în brațe pe frînghia ce traversează orizontal catacomba și, înaintînd grijuliu, împrăștie dintr-un cornet de hîrtie praf de caolin pe dușumeaua deasupra căreia stă suspendat. La cea de a doua cățărare, micul atlet ia cu el stropitoarea și, printr-un joc circular al brațului drept (o adevărată performanță dacă te gîndești bine!), udă suprafețele acoperite cu caolin. Preparația se consideră ca și încheiată. În ce scop? Raționamentul fetei-băiețoi este acesta: dacă necropola este vizitată de indivizi suspecți, aceștia trebuie indentificați. Bun! Ce cale de identificare nu dă greș? Detectivismul afirmă indubitabil: amprentele! Bun! Să se împrăștie făină de caolin în subteranul hexagonal; umezită, aceasta devine extrem de sensibilă; un mulaj excelent, în care se întipărește ușor, la cea mai mică atingere, un pantof, o mînă. După un timp, stratul imprimat se solidifică și doritele amprente ți se oferă ca și gravate în piatră, ceea ce (trebuie să recunoaștem) o recomandă pe Sabina ca fiind extrem de perspicace, dotată cu o gîndire subtilă, în stare de a face deducții și... Ce se aude?

În auzul expediționarilor cade clar semnalul fi-fe-fe-fiu! șuierul de botgros venit de deasupra; de ce o fi semnalînd Adrian? Ce s-o fi întîmplat acolo la suprafață? Bine că au izbutit să termine. N-au timp de pierdut. Ies la lumina zilei și se îndepărtează de necropolă repejor, umblînd aplecat, ajung în perimetrul numit «zona sacră», îl depășesc, coboară spre lac și, gata, simulează că fac plajă; așa îi găsește individul cu mustăți roșcate în care Amazoana

„Cutezătorii“ la ediția 1969

7

Iată-ne în al patrulea an de cînd, în fiecare vacanță de primăvară, gheața unuia dintre patinoarele artificiale ale Capitalei găzduiește acest eveniment sportiv de nivel republican, destinat depistării și cultivării speranțelor patinajului nostru artistic. Deși de data aceasta primăvara capricioasă a creat multe dificultăți atît organizatorilor cît și concurenților (ploaie, vînt), prestigiul din ce în ce mai mare de care se bucură competiția, dorința de afirmare a zecilor de copii, pionieri și elevi, a făcut ca ele să fie trecute cu bine, înregistrîndu-se rezultate superioare fața de editia precedentă.

Pe gheața patinoarului artificial Floreasca, peste 70 de concurenți între 7 și 15 ani, componenții loturilor a șase cluburi sportive din țară, și-au disputat întîietatea timp de patru zile, fiecare străduindu-se să se întreacă în primul rînd pe sine. Steluțele patinajului nostru artistic, răsărite cu ani în urmă — *BEATRICE HUȘTIU, DOINA GHIȘEREL, CAIMACAN ADINA, GOGA OCTAVIAN, DOINA MITRICICĂ, MIHAI POPESCU* (nume binecunoscute din precedentele ediții) — au strălucit și mai mult, evoluțiile lor (atît la impuse, cît și la libere) smulgînd numeroșilor spectatori aplauze îndelungate, iar arbitrilor note care de cîteva ori au trecut peste 5. Nivelul măiestriei la care au ajuns acești patinatori ne îndreptățește să credem că dacă vor fi și mai mult angrenați în competiții internaționale, vor obtine rezultate meritorii, ceea ce și urmărește, de fapt, această competiție.

Îmbucurător este și faptul că-n fiecare an în Cupa revistei «Cutezătorii» răsar din ce în ce mai multe stele noi. Iar în ediția aceasta, mai multe decît oricînd. Dintre începători, o impresie deosebit de frumoasă au făcut-o la băieți *KLAUS SCHELL* («Petrolul»-Brașov), *MIHAI DEAC* și *GINGHINĂ DANIEL* (ambii de la «Constructorul» București, ultimul dintre ei fiind și deținătorul a două titluri de campion național și municipal pe 1969 la această categorie), iar la fete *EMILIA ȚIBULA* («Dinamo»-București).

În afară de aplauzele spectatorilor, cîștigătorilor locurilor 1, 2 și 3 le-au fost oferite *numeroase premii din partea revistei «Cutezătorii»* (ceasuri, stilouri, pixuri, muzicuțe) *și a Consiliului municipal al pionierilor. MARELE TROFEU, CUPA TRANSMISIBILĂ «CUTEZĂTORII» A FOST CÎȘTIGATĂ ANUL ACESTA DE CĂTRE COMPONENȚII CLUBULUI SPORTIV DINAMO-BUCUREȘTI; CLASAȚI PE PRIMUL LOC ÎN CLASAMENTUL GENERAL.*

ȘI ACUM, IATĂ CAMPIONII!

Începători: **băieți** — KLAUS SCHELL (**«Petrolul»-Brașov) 29 puncte; fete:** EMILIA ȚIBULA (**«Dinamo»-București) — 29 p.** Copii: **băieți —** LUCIAN CAZACU (**«I.E.F.S.»-București) 26 p.** Juniori: **băieți —** OCTAVIAN GOGA (**«I.E.F.S.»-București) — 28 p; fete —** DOINA MITRICICĂ (**«Șc. generală nr 2»-București) — 28 p.** Seniori: **băieți —** MIHAI POPESCU (**«Constructorul»-București) — 29 p; fete —** BEATRICE HUȘTIU.

C. DIACONU

Fotografii: Gr. PREPELIȚĂ

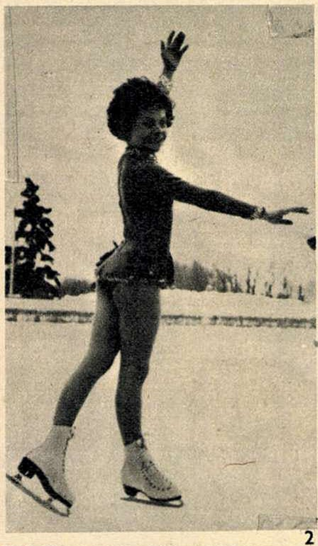

2

3

4

5

1. O stea înconjurată de steluțe — Beatrice în mijlocul celor mai mici admiratori ai ei.

2-3-4. Beatrice pe gheață.

5. Un trio binecunoscut în patinajul nostru artistic: Beatrice Huștiu, Doina Ghișerel și Caimacan Adina.

6. Pentru prima oară pe podium.

7. Marele trofeu. Cupa revistei «Cutezătorii» în mijlocul cîștigătorilor ei — patinatorii clubului «Dinamo» — București.

6

îl recunoaște pe proprietarul porumbelului cu ciorap vărgat; omul înfige în pămînt hîrlețul pe care îl purtase pe umăr și, proptindu-se în el, ia în primire puștimea:

— Ce-i cu voi aici?

— Iaca, vizităm, fi-fe-fe-fiuu!, zice Adrian care uitase să se oprească din șuierat.

— Facem plajă, adaugă Sabina.

— Construim castele, se bagă în vorbă vericul Mircea care își descoperă bustul plin cu praf de caolin.

— Și grădinăria ne surîde, intervine flegmatic Nițeluș-Purceluș; spre a fi mai convingător, ia stropitoarea și udă o fîșie de loc de dinaintea omului cu mustăți roșcate.

— Mie nu-mi surîde că vă fîțîiți pe aici! începe să ocărască individul. Aici nu-i bulevard. Și nici grădiniță de copii. Și nici plajă. Și nici...

Urîtul însă nu-și găsește cuvintele; preferă să-l atingă pe după ceafă pe Nițeluș-Purceluș care avusese neobrăzarea să-l ude pe cizmele de gumă, azvîrle cascheta de plastic să-l nimerească pe Adrian, o ia de păr pe Amazoană, vrea să-i aplice un picior nu spun unde lui vericu. Proprietarul porumbelului cu ciorap vărgat parcă își pierde mințile, lovește ca un zăbăuc în dreapta și în stînga, secundă în care Mircea face o reușită întoarcere și, vira-buf! intră ca un berbece în plexul nebunului, pe care îl silește să geamă, să se lase pe vine, timp suficient ca fata-băiețoi să-i sară acestuia în spinare, iar Adrian să-l îmbrace de sus pînă jos într-o inepuizabilă serie de «carate» loviturile acelea năprasnice, aplicate cu latul mîinii, gen Emma Peell, în vreme ce Nițeluș-Purceluș își smulge cordonul nădragilor, sperînd să-l ancoreze pe dușman de o cizmă.

La locul cu pricina avea să sosească imediat un personaj mult mai interesant decît săpătorul cu mustăți roșcate; avea să vină Joachim Gurămică, enigmaticul Joo în persoană. După aceea aveau să se arate, ca printr-un miracol Dim și Leone. In sfîrșit (spre spaima scatiilor) avea să apară șeful excursiei, omul cel gras, cu dinți de aur, din autocarul bleu-argintiu. Dar pînă una alta, are loc un «caft» de toată frumusețea, cum numesc unii băieți păruiala de mare clasă. Deci, ploaie de pumni, serii de «carate», lovituri berbecești, judo, cățărări în spinare, piedici la țurloaie, plex, execuții jiu-jitsu directe, contre, niște dinți risipiți și...

(va urma)

MARCU VALENTIN — BUCUREȘTI. **«Mă fac purtătorul de cuvînt al multor prieteni, rugîndu-vă să ne scrieți despre marele fotbalist Eusebio, despre copilăria sa.»**

Iată, pe scurt, cîte ceva despre marele fotbalist:

Numele lui complet este Eusebio da Silva Ferreira. S-a născut în 1942 (ianuarie 25) în orășelul Lourenco Marques (cartierul Mefelata) din Mozambic; provine dintr-o familie nevoiașă, de muncitori. Primul șut într-o minge, Eusebio l-a dat la vîrsta de 6 ani (mingea, bineînțeles, fiind de cîrpă). A jucat un meci adevărat, pe maidanul cartierului, doi ani mai tîrziu, sub culorile clubului «Sporting». La 11 ani, apare sub culorile clubului «Brazilienii», în a cărui echipă fiecare jucător-copil purta numele unuia din cei mai buni fotbaliști brazilieni ai vremii aceleia (1950—53); Eusebio se «numea» Nené! Prima legitimație de fotbalist o primește în 1957 (avea 15 ani), ca membru al echipei de juniori a clubului «Sporting».

În 1960, Eusebio — în vîrstă de 18 ani — primește și semnează o ofertă pentru clubul Benfica din Lisabona. Cu accepțiunea părinților părăsește Mozambicul și se stabilește în Portugalia (la Lisabona). Aci își desăvîrșește marele său talent, ajunge pe cele mai înalte culmi ale fotbalului și devine «marele Eusebio», «perla din Mozambic», «fotbalistul nr. 1 al Europei», «egalul lui Pelé» etc. etc.

În cariera lui de jucător celebru, Eusebio a fost distins cu numeroase trofee, a primit numeroase cupe — semn al aprecierilor unanime din partea specialiștilor fotbalului mondial.

o POȘTA REDACTIEI o

POSTA REDACTIEI o

Barry
ȘI „INFERNUL“ DE ZĂPADĂ

În Alpii Penini, de la Mont Blanc pînă la Simplon, există o strîmtoare greu practicabilă. Aflată la o înălțime de peste 2 000 m, bîntuită 8 luni pe an de viscole și geruri de minimum — 20 de grade, punctată de numeroase rîpe ea constituie pentru călătorul neexperimentat o adevărată primejdie. Mulți oameni și-au pierdut acolo viața, acoperiți de avalanșele de zăpadă, doborîți de foame, de oboseală și de gerul năprasnic.

Pentru a veni în sprijinul acestor oameni un anume Bernard de Menthon a înființat un așezămînt de salvare unde pe lîngă personal sanitar s-a recurs și la ajutorul devotat al cîinelui «bernardin». Voinic și rezistent, acest cîine de rasă a fost obținut după experiențe care au durat ani de zile. I s-a dat numele de bernardin, după numele lui Bernard de Menthon, care cu o răbdare de fier și muncă neobosită a reușit să amelioreze rasa acestor cîini pe care i-a dăruit apoi așezămîntului.

Bernardinul este adus la postul de salvare abia cînd ajunge la vîrsta de cel puțin un an. Noul venit este trimis zi de zi în tovărășia altui cîine dresat să colinde potecile. Paznicii îl supraveghează, îl îndeamnă să execute diferite exerciții pentru dezvoltarea spiritului de orientare, al mirosului, să dezgroape omul acoperit de zăpadă etc... Cîinele mai vechi în serviciu îl învață să scurme zăpada, să cunoască toate potecile și să ocolească toate prăpăstiile.

Cînd toate acestea sînt însușite, cîinele poate pleca în adevăratele misiuni. Dacă în drum sînt întîlniți călători refugiați, bernardinii îi însoțesc pe aceștia trecînd înaintea lor, călăuzindu-i pînă la adăpostul de salvare. În zilele cînd viscolul năprasnic rostogolește zăpada în avalanșe,cîinii bernardini nu mai pot fi reținuți. Instinctul îi îndeamnă la drum și urmați de personal sanitar merg în ajutorul celor surprinși de vremea rea pe trecătoare. Ei descoperă urmele celor acoperiți de zăpada prăvălită de pe munți și sapă cu labele lor late ca niște lopeți pînă cînd omul este dezgropat. Dacă cel salvat nu se poate ridica deasupra zăpezii, bernardinul începe să latre îndelung,cerînd ajutor oamenilor de la postul de salvare. Cînd sînt auziți li se răspunde prin chiote prelungi. În cazul în care din cauza vuietului vîntului cîinii nu sînt auziți, unul din ei pleacă în goană pe cărarea cea mai scurtă direct la postul de salvare unde apucă cu dinții frînghia de la poartă și sună clopotul de alarmă lătrînd apoi semnificativ. Cîinele-ștafetă pornește înapoi urmat de oameni în ajutorul celor rămași în pădure.

...În viața acestor minunate animale se petrec uneori și drame. Într-o zi cînd viforul era mai întețit a sunat îndelung clopotul de alarmă al adăpostului. Un om era în mare primejdie. Echipa formată a plecat în grabă, avînd în fruntea cîinilor pe cel mai vîrstnic, dar și pe cel mai destoinic dintre toți, pe neprețuitul bernardin cu numele de Barry, fala adăpostului de salvare din St. Bernard. Oamenii rămași mai în urmă pășeau cu multă greutate peste troienele îngrămădite de viscol. După o luptă îndîrjită împotriva furtunii ei reușiră să se apropie de țintă. Zărind de departe locul unde erau adunați cîinii, paznicii au fost foarte mirați. Înșirați pe marginea gropii săpate în avalanșa rostogolită de pe munte, cîinii mîrîiau neobișnuit, privind cu atenție înăuntru. Ridicau apoi capetele lătrînd prelung, urlînd parcă, cătau neastîmpărați înspre oamenii care se apropiau.

Echipa ajunsă acolo, zări un tablou înfiorător.

Bravul și inimosul cîine Barry, cu ochii sticloși, zăcea în groapă răsturnat în zăpada înroșită de sîngele lui, care țîșnea dintr-o rană de la gît. Alăturea,călătorul dezgropat de cîine din mormîntul de gheață,se uita înnebunit de spaimă la salvatorul lui, pe care-l răpusese singur. Ținea strîns în mînă un baston cu vîrful de metal.

Călătorul a fost ridicat și transportat la adăpostul cabanei, unde i s-au dat îngrijirile necesare.

Din convorbirea avută cu el s-a putut deduce că, pierzîndu-și firea din pricina groazei prin care trecuse, îl luase pe cîine drept o fiară a pădurii. În momentul în care Barry, dezgropîndu-l din zăpadă, se aplecase asupra lui mirosindu-l, călătorul buimăcit, apărîndu-se speriat, i-a înfipt cîinelui vîrful bastonului în gît.

Omul a fost scăpat de la o moarte groaznică, iar salvatorul lui a plătit cu viața devotamentul de care a dat dovadă.

În decursul lungilor ani de serviciu (12 ani) acest cîine bernardin a scos din așa-numitul «iad» alb 40 de ființe omenești, fiind răpus de al 41-lea.

...Pe o culme de munte, în apropierea locului unde și-a sacrificat viața, stă de strajă un monument, reprezentîndu-l cu un copilaș în spinare, cu brațele încolăcite de gîtul lui, așa cum acest minunat cîine se înapoiase odată la adăpost, înfrîngînd toate piedicile.

Venind din «iadul» alb, răsuflînd din greu, a purtat în spinare un băiețaș de doi ani, aproape înghețat. Ajuns în curtea adăpostului aproape extenuat, s-a lăsat pe burtă, a întors capul și, rotind ochii lui blînzi spre copil, parcă își invita firava povară să coboare. În fața mișcătorului tablou, chiar și încercații paznici au rămas adînc impresionați. Copilul orfan a fost predat unui așezămînt de educație, iar Barry, impresurat de mîngîieri drăgăstoase, a fost recompensat cu o strachină plină cu lapte călduț, reconfortant.

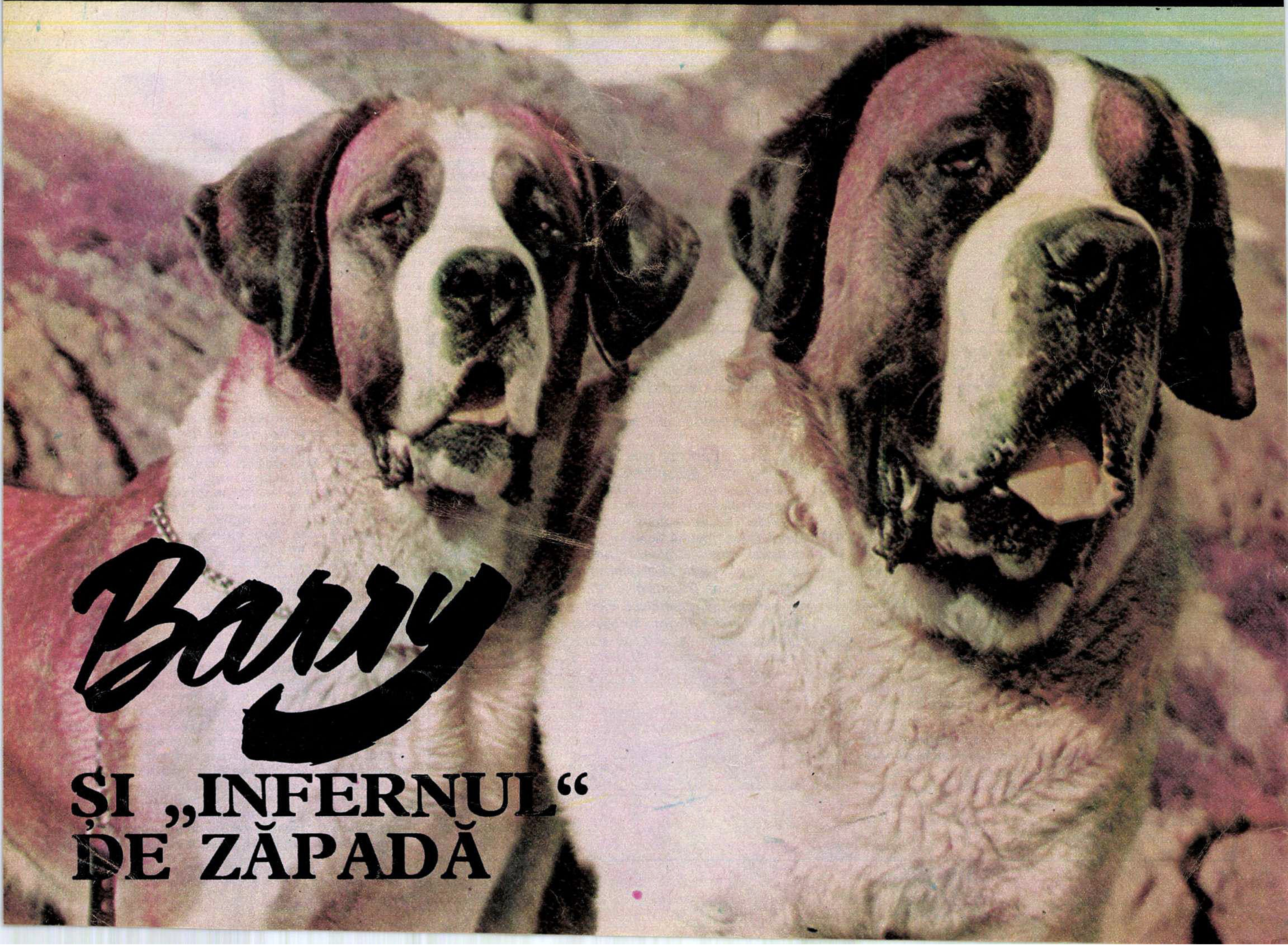

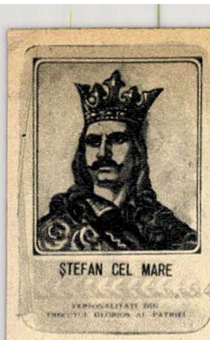
ŞTEFAN CEL MARE
PERSONALITĂŢI DIN TRECUTUL GLORIOS AL PATRIEI

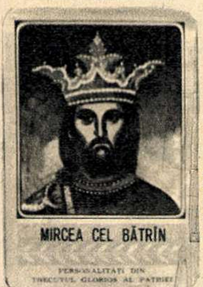
MIRCEA CEL BĂTRÎN
PERSONALITĂŢI DIN TRECUTUL GLORIOS AL PATRIEI

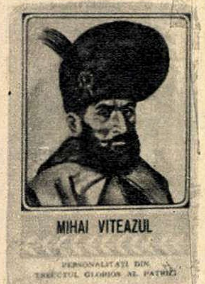
MIHAI VITEAZUL
PERSONALITĂŢI DIN TRECUTUL GLORIOS AL PATRIEI

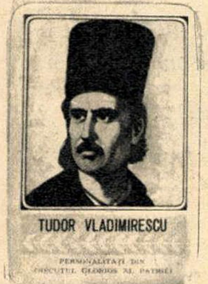
TUDOR VLADIMIRESCU
PERSONALITĂŢI DIN TRECUTUL GLORIOS AL PATRIEI

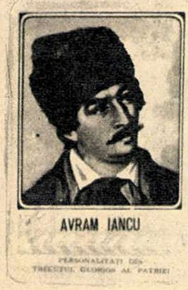
AVRAM IANCU
PERSONALITĂŢI DIN TRECUTUL GLORIOS AL PATRIEI

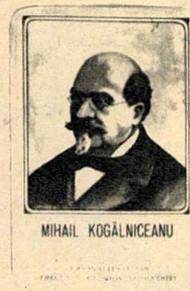
MIHAIL KOGĂLNICEANU
PERSONALITĂŢI DIN TRECUTUL GLORIOS AL PATRIEI

Un mare concurs lansat de C.E.C. în colaborare cu revista «CUTEZĂTORII»

„CECUL DE ECONOMII ŞCOLARE"

Premiile:

• Se acordă un premiu colectiv de 1 500 de lei şcolii care se situează pe primul loc în ceea ce priveşte numărul de participanţi la concurs şi un premiu colectiv de 1 000 lei şcolii care se situează pe locul doi în ce priveşte numărul participanţilor.

• Se acordă 20 de premii, fiecare în valoare de 200 lei dintre care 100 de lei depuşi pe libret C.E.C., iar 100 de lei în cecuri de economii şcolare, reprezentînd cîte două seturi complete.

CEI CARE IZBUTESC SĂ RĂSPUNDĂ CORECT LA TOATE JOCURILE PROPUSE VOR PARTICIPA LA TRAGEREA LA SORŢI CE VA STABILI PREMIANTII.

Dorinţa de a şti + pasiunea de colecţionar + economii = CECUL DE ECONOMII SCOLARE.

Cecul, cu totul deosebit, tipărit pe carton lucios, în culori, cuprinzînd chipuri de personalităţi din trecutul glorios al patriei, savanţi români în domeniul ştiinţei şi tehnicii etc... reprezintă o adevărată colecţie de artă.

Pînă la această dată au apărut două seturi, iar altele sînt în curs de tipărire.

NU UITAŢI!

- cecurile de economii şcolare se pot procura în numărul dorit de voi (un singur cec sau mai multe), de la şcoală sau de la orice unitate C.E.C. sau oficiu poştal;
- un set complet conţine un număr de zece cecuri, fiecare cec avînd o valoare de 5 lei. Deci întregul set are o valoare de 50 de lei;
- sumele reprezentînd valoarea cecurilor şcolare pe care le deţineţi vi se restituie oricînd, la dorinţa voastră, de ghişeul C.E.C. din şcoală, de orice unitate C.E.C. şi unitate poştală sau poate fi transferat pe un libret de economii.

SĂRITURA CALULUI (1)

V	P	N	I	O	A	R
E	O	E	L	I	T	I
D	I	M	C	P	P	T
N	E	T	▨	A	R	I
I	E	O	I	T	D	T
M	E	R	E	I	S	A
O	C	I	N	E	A	E

Pornind dintr-un anumit colţ şi citind literele în săritura calului de la şah veţi afla un sfat care vă este util.

ARITMOGRIF (2)

1	8	9	10	5	11	
8	9	2	4	13		
12	3	11	7			
17	4	5	7	2	13	
4	5	4	9	1	2	13
11	7	6	2	9	5	
7	5	11	2	13		

Înlocuind cifrele cu litere, veţi afla şapte oameni de seamă din primul şi al doilea set de cecuri de economii şcolare. Citind literele din cerculeţe, veţi afla cui i-a destinat cecul acest instrument de economisire.

CAREU MAGIC (3)

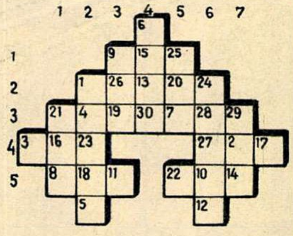
1 2 3 4 5 6 7
1 2 3 4 5
6
9 15 25
1 26 13 20 24
21 4 19 30 7 28 29
3 16 23 27 2 17
8 18 11 22 10 14
5 12

ORIZONTAL: **1) Instituţie care oferă multiple avantaje depunătorilor. 2) Ceea ce-ţi aduce economisirea la C.E.C. 3) Privitor la... bani. 4) Le stau bine la... C.E.C. — Teren. 5) Nimic — Puiul caprei.**

VERTICAL: **1) Graminee. 2) Cu frunze late. 3) Figură geometrică. 4) Zînele din basme. 5) Parte a braţului. 6) Preparat alimentar. 7) Belşug.**

Citind literele în ordinea cifrelor veţi afla un îndemn pentru voi.

DIN SETUL AL DOILEA (4)

(Biverb: 5, 4)

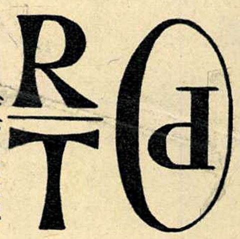

MONOVERB (5)

(6—8)

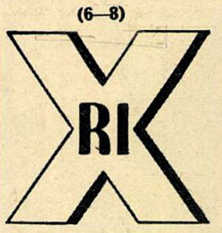

Ceea ce puteţi realiza printre multe altele, procurîndu-vă cecurile de economii şcolare.

REBUS (6)

(5, 2, 8, 7)

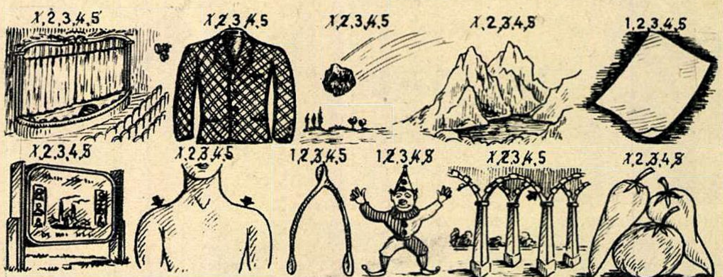
~~1~~,2,3,~~4~~,5
~~1~~,~~2~~,3,~~4~~,5
~~1~~,~~2~~,3,~~4~~,5
~~1~~,2,~~3~~,4,~~5~~
1,2,3,4,5
~~1~~,~~2~~,3,4,~~5~~
~~1~~,2,~~3~~,~~4~~,5
1,~~2~~,~~3~~,~~4~~,5
1,~~2~~,3,~~4~~,~~5~~
~~1~~,~~2~~,3,~~4~~,5
~~1~~,2,~~3~~,4,~~5~~

Citind literele neanulate veţi afla un pasionant izvor de satisfacţii pentru pionieri şi şcolari.

După ce aţi dezlegat jocurile treceţi NUMAI răspunsurile pe curat folosind o foaie de hîrtie din caietul de matematică. Expediaţi foaia cu răspunsurile într-un plic pe care veţi scrie citeţ cu litera de tipar: «**PENTRU CONCURSUL CECUL DE ECONOMII ŞCOLARE**» şi expediaţi-l pînă la data de 30 aprilie 1969 (data poştei) pe adresa redacţiei.

NU UITAŢI SĂ INDICAŢI PE FOAIA CU RĂSPUNSURI: NUMELE, LOCALITATEA, JUDEŢUL, ŞCOALA, CLASA ŞI ADRESA EXACTĂ DE ACASĂ.

VĂ RUGĂM SĂ SCRIEŢI FOARTE CITEŢ.

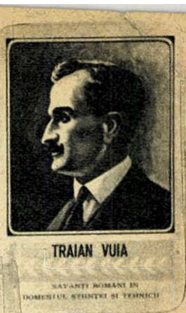
TRAIAN VUIA
SAVANŢI ROMÂNI ÎN DOMENIUL ŞTIINŢEI ŞI TEHNICII

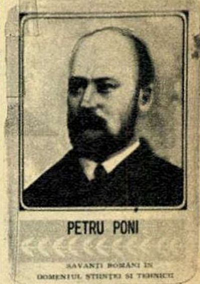
PETRU PONI
SAVANŢI ROMÂNI ÎN DOMENIUL ŞTIINŢEI ŞI TEHNICII

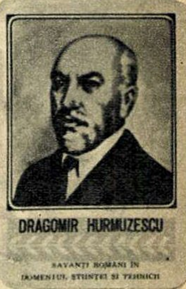
DRAGOMIR HURMUZESCU
SAVANŢI ROMÂNI ÎN DOMENIUL ŞTIINŢEI ŞI TEHNICII

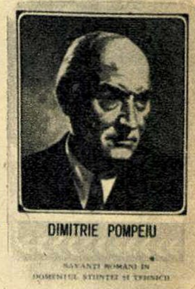
DIMITRIE POMPEIU
SAVANŢI ROMÂNI ÎN DOMENIUL ŞTIINŢEI ŞI TEHNICII

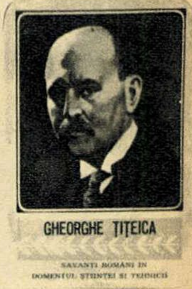
GHEORGHE ŢIŢEICA
SAVANŢI ROMÂNI ÎN DOMENIUL ŞTIINŢEI ŞI TEHNICII

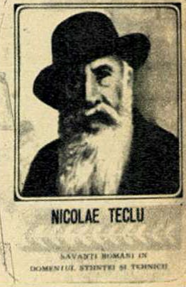
NICOLAE TECLU
SAVANŢI ROMÂNI ÎN DOMENIUL ŞTIINŢEI ŞI TEHNICII

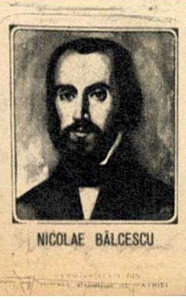
NICOLAE BĂLCESCU
PERSONALITĂŢI DIN TRECUTUL GLORIOS AL PATRIEI

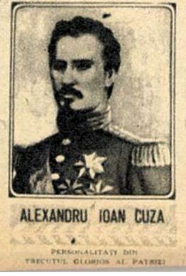
ALEXANDRU IOAN CUZA
PERSONALITĂŢI DIN TRECUTUL GLORIOS AL PATRIEI

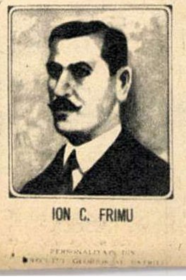

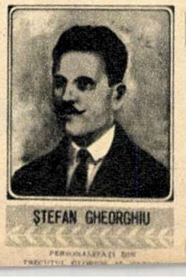
ŞTEFAN GHEORGHIU
PERSONALITĂŢI DIN TRECUTUL GLORIOS AL PATRIEI

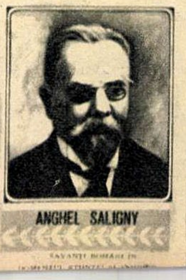
ANGHEL SALIGNY
SAVANŢI ROMÂNI ÎN DOMENIUL ŞTIINŢEI ŞI TEHNICII

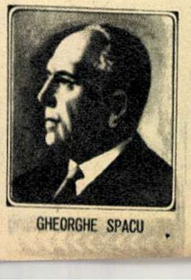
GHEORGHE SPACU

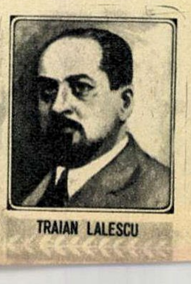
TRAIAN LALESCU

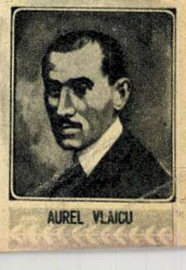
AUREL VLAICU

108

ARCAȘII LUI ȘTEFAN CEL MARE

2

Scenariul: COSTACHE ANTON Desene: ALBIN STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

NEGUȚĂTORUL GENOVEZ, SENIOR FEDERIGO ADUCE ÎN CETATEA SUCEVEI ȘTIREA CĂ MAMAC-HAN — CE-ȘI ZICE ȘI ÎMPĂRAT AL LUMII — SE PREGĂTEȘTE SĂ PRADE MOLDOVA. CĂPITANUL COSTEA GÎNJU, ÎNSOȚIT DE DOI ARCAȘI, TOMA PITICU ȘI OANĂ CERB PORNESC ÎN GRABĂ SPRE PUTNA SĂ-I DEA DE VESTE MĂRIEI SALE VODĂ-ȘTEFAN.

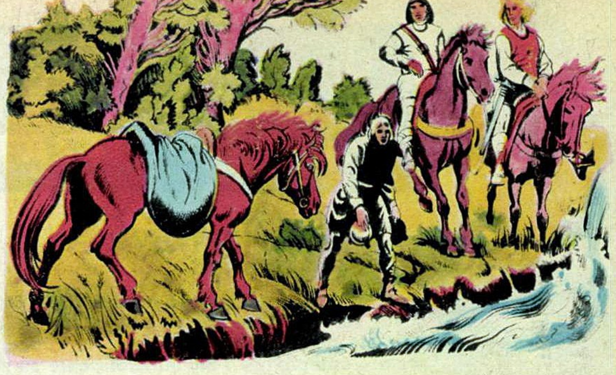

SPRE SEARĂ S-AU OPRIT LA UN IZVOR. A DESCĂLECAT NUMAI TOMA PITICU SĂ UMPLE PLOȘTILE DIN LEMN PRINSE LA OBLÎNCUL ȘEILOR.

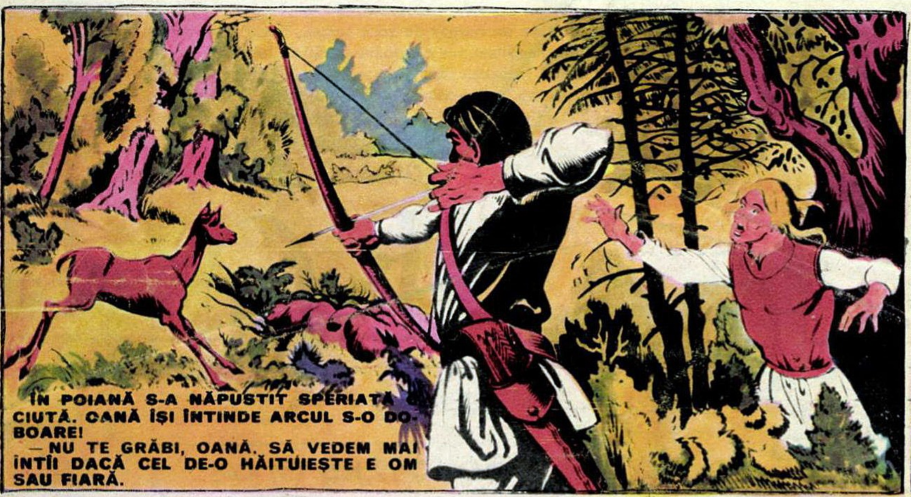
ÎN POIANĂ S-A NĂPUSTIT SPERIATĂ O CIUTĂ. OANĂ ÎȘI ÎNTINDE ARCUL S-O DOBOARE!
— NU TE GRĂBI, OANĂ. SĂ VEDEM MAI ÎNTÎI DACĂ CEL DE-O HĂITUIEȘTE E OM SAU FIARĂ.

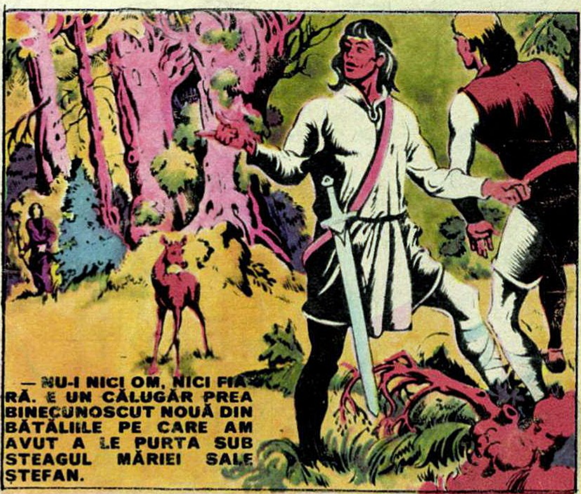
— NU-I NICI OM, NICI FIARĂ. E UN CĂLUGĂR PREA BINECUNOSCUT NOUĂ DIN BĂTĂLIILE PE CARE AM AVUT A LE PURTA SUB STEAGUL MĂRIEI SALE ȘTEFAN.

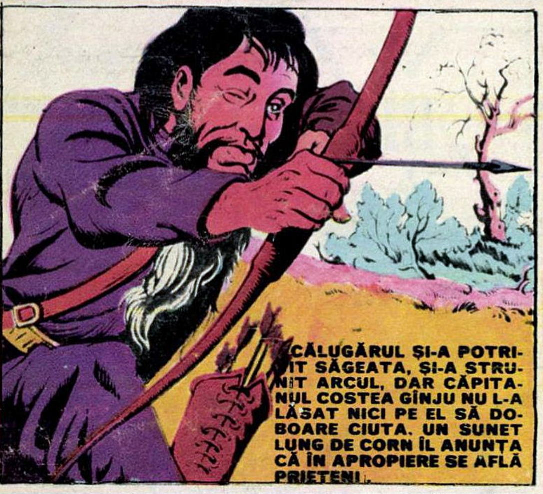
CĂLUGĂRUL ȘI-A POTRIVIT SĂGEATA, ȘI-A STRUNIT ARCUL, DAR CĂPITANUL COSTEA GÎNJU NU L-A LĂSAT NICI PE EL SĂ DOBOARE CIUTA. UN SUNET LUNG DE CORN ÎL ANUNȚĂ CĂ ÎN APROPIERE SE AFLĂ PRIETENI.

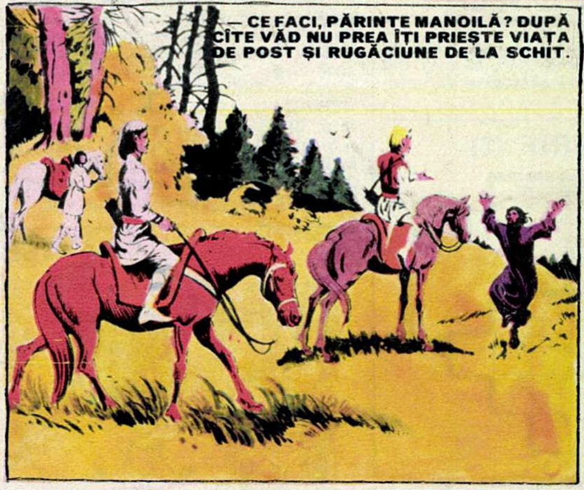
— CE FACI, PĂRINTE MANOILĂ? DUPĂ CÎTE VĂD NU PREA ÎȚI PRIEȘTE VIAȚA DE POST ȘI RUGĂCIUNE DE LA SCHIT.

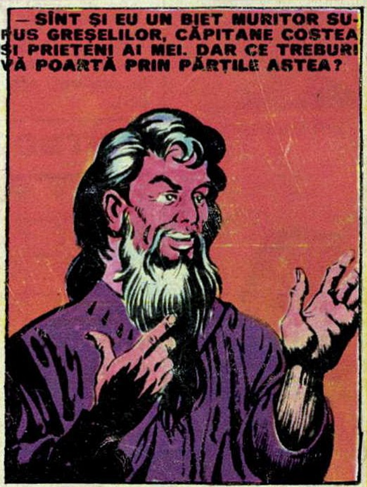
— SÎNT ȘI EU UN BIET MURITOR SUPUS GREȘELILOR, CĂPITANE COSTEA ȘI PRIETENI AI MEI. DAR CE TREBURI VĂ POARTĂ PRIN PĂRȚILE ASTEA?

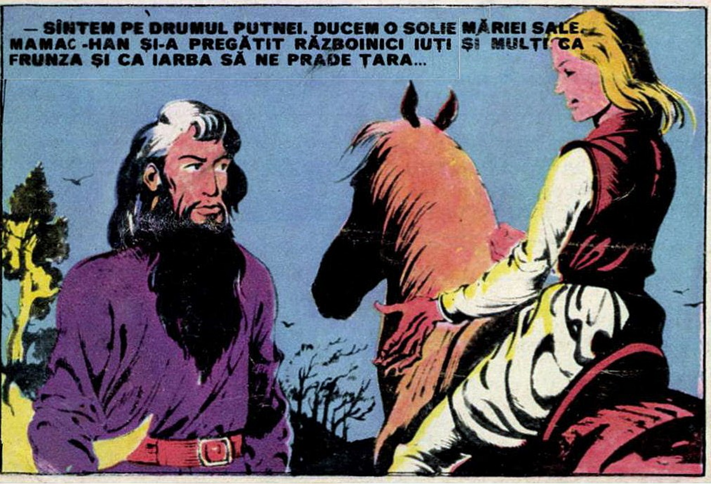
— SÎNTEM PE DRUMUL PUTNEI. DUCEM O SOLIE MĂRIEI SALE. MAMAC-HAN ȘI-A PREGĂTIT RĂZBOINICI IUȚI ȘI MULȚI CA FRUNZA ȘI CA IARBA SĂ NE PRADE ȚARA...

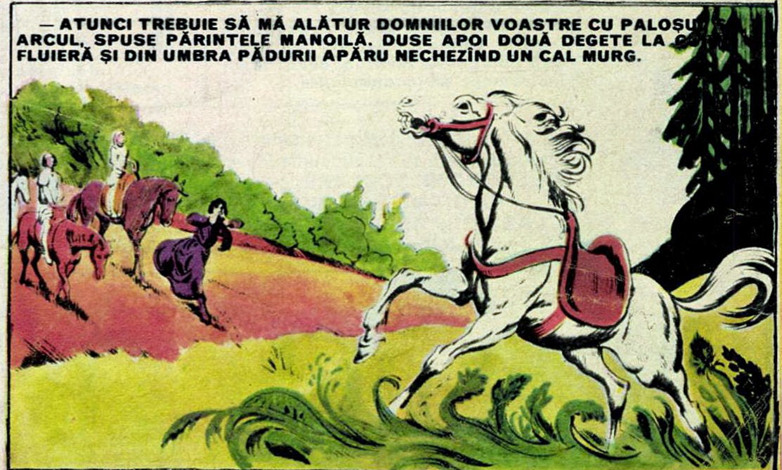
— ATUNCI TREBUIE SĂ MĂ ALĂTUR DOMNIILOR VOASTRE CU PALOȘUL ȘI ARCUL, SPUSE PĂRINTELE MANOILĂ. DUSE APOI DOUĂ DEGETE LA GURĂ, FLUIERĂ ȘI DIN UMBRA PĂDURII APĂRU NECHEZÎND UN CAL MURG.

(VA URMA)

Cutezătorii 15

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor de număr: Aurel WEISS. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Rozalia BARANY

1 leu

de către oficiile și agențiile P.T.T.R. de către factorii poștali și difuzorii de presă.